DE WRAAK VAN DE WEERWOLF

DOOR HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

30

ERIC DE NOORMAN

DEEL XXX

De Wraak van de Weerwolf

Inleiding

Nadat Eric de Noorman de raadsels, die er hingen rond de geheimzinnige figuur van de „Witte Raaf", heeft opgelost èn nadat hij zich daarna heelhuids door de vele moeilijkheden, hem op zijn terugtocht naar Noorwegen in de weg gelegd door Saksische piraten, heeft heengeslagen, kan hij eindelijk met zijn zoon Erwin en diens vriend Axe definitief huiswaarts keren. In hun land teruggekeerd vinden zij echter tot hun grote schrik alles in een desolate toestand: Wograms burcht is vernield; Winonah — Erics vrouw — is spoorloos verdwenen; alom wordt er geroofd en geplunderd. De toestand is aanvankelijk voor Eric de Noorman zeer onoverzichtelijk, niet het minst door de vreemde verhalen, die er de ronde doen over een weerwolf, welke er huist in de bouwvallen van zijn burcht. Eric en enige getrouwen beleven in hun strijd tegen het heersende onrecht vele gevaarlijke avonturen, die slechts ten dele opgelost worden in het vorige deel „De Wolf en de Havik". Hoe een en ander zich verder ontwikkelt, dat wordt beschreven in dit boekje.

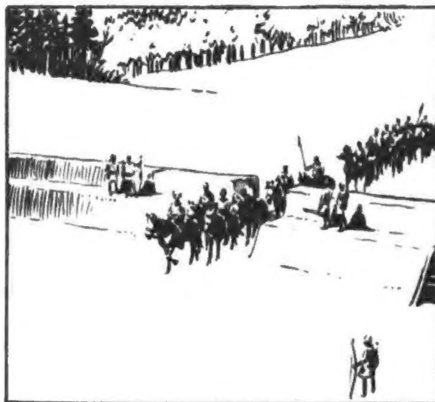

'Wat nou?' gromt Svein. 'Lopen er hier nog méér wolven rond, of...' Met de anderen begeeft Eric zich naar buiten en hij ontdekt al gauw, wie hij voorheeft; niemand anders dan Astara, de enige vrouwelijke Yarl in zijn rijk, met haar twee wolfshonden en een troepje krijgers. 'Ik kreeg je boodschap, koning,' zegt de jonge vrouw, 'en besloot dit meteen te onderzoeken. Het leek haast te mooi om waar te zijn, dat je nog zou leven, maar zo zie je maar... het leven zit vol verrassingen. Overigens is ons onderweg een boodschapper in handen gevallen, een trawant van Berse, met een interessant bericht!' De man wordt gehaald en vertelt, dat er goed nieuws is over koningin Winonah. 'Jaja,' grinnikt Eric schamper, 'en als ik niet toevallig de enige man gesproken had, die weet waar de koningin werkelijk is, zou ik 't nog geloofd hebben ook. Handige zet van Branwen, maar we lopen er niet in!' Op een teken van de Noorman wordt de kerel in de kerker gestopt. Dan treedt een van Erics eigen boodschappers naar voren, juist terug uit het gebied van Yarl Toke. 'Een boodschapper van Berse was mij voor geweest,' zegt de knecht. 'Toke had hem vermoord en het scheelde geen haar of ik was ook een kopje kleiner gemaakt. "Zeg je koning, dat Toke van nu af zijn eigen koning is," die boodschap kreeg ik mee...' Eric knikt zwijgend. Als de zaken er zó voorstaan, is 't niet moeilijk te bedenken hoe 't zijn boodschappers bij de andere Yarls is vergaan. Arme kerels... De waarschuwende kreet van een der wachtlopende Heruli's schalt over het erf. 'Een troep ruiters in aantocht!' 'Alweer bezoek?' mompelt Eric, terwijl hij de troep in de verte scherp opneemt. 'Dan is het deze keer menens, want dat zijn krijgers van Berse en die verrader Gandalv!'

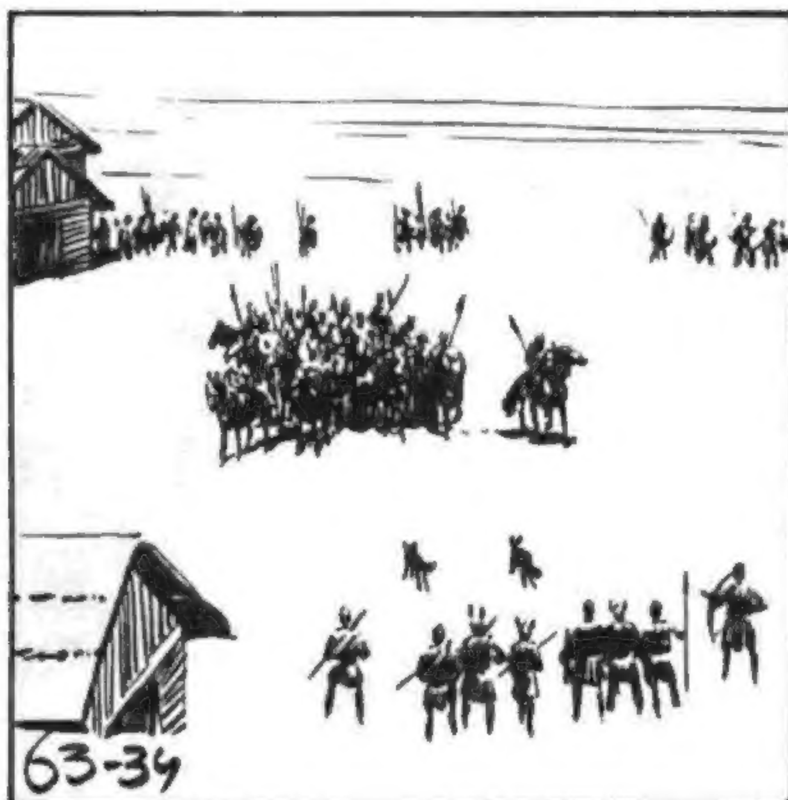

'Laten wij die kerels dan te pakken nemen, ik heb al een hele tijd zin in een vechtpartijtje,' gromt Svein. Eric aarzelt geen ogenblik. Wanneer hij deze mannen in handen zou kunnen krijgen kon hij Erwins verblijfplaats misschien ontdekken en iets aan de weet komen over Branwens plannen. Snel geeft hij zijn mannen bevelen om alles voor een warme ontvangst van de vijand in gereedheid te brengen. De ruiters vermoeden geen onraad als zij achter elkaar over het smalle bruggetje het buitenerf oprijden. Het enige wat de aanvoerder opvalt is dat alle schildwachten op de wallen bewapend zijn met pijl en boog...

Wanneer zij de stallen naderen begint hij eensklaps argwaan te voelen. Waarom houden zijn makkers op de transen zich zo op een afstand? Waarom komt niemand hem begroeten? Loerend kijkt hij om zich heen en dan trekt hij met een vloek zijn zwaard. De wachtposten zijn van de wallen gekomen en zijn bezig de buitenpoort te sluiten. 'Verraad!' schreeuwt de aanvoerder. 'Maak dat je wegkomt!' Maar boven de verwarring uit schalt de stem van de Noorman: 'Eén beweging en onze bogen doen hun werk. Jullie zijn omsingeld! Geef je over!'

Een moment lijkt het er op, dat de ingesloten mannen het tot een gevecht zullen laten komen, maar hun hoofdman ziet wel in, dat ze niet veel kans maken nu de poort gesloten is, en zonder slag of stoot geeft hij zich over, zeer tot teleurstelling van Svein Langtand. De krijgers van Gandalv werpen hun wapens op een hoop en terwijl ze naar de kerkers gevoerd worden, houdt Eric de aanvoerder apart voor een verhoor. Het blijkt nu, dat Erwin inderdaad naar Tyrfing gebracht is, waar Branwen de touwtjes goed in handen heeft. De krijgers waren uitgezonden om Cendrach op te halen. Bovendien heeft Branwen de twee op Tyrfing aanwezige knechten van Haugar naar hun vorst gezonden met een dringend verzoek om krijgers. 'Waarom dat?' vraagt Eric verbaasd. De gevangene haalt de schouders op. 'De meeste Yarls erkennen Erwin niet en omdat de steun van een paar niet voldoende is om Erwins gezag te handhaven, wil zij hulp hebben van de Ranriker.' Eric denkt snel na. Er steekt meer achter. Branwen is veel te listig om te geloven dat de vorst van Ranrike zijn krijgers zal zenden om Erwin op de troon te helpen. Branwen kan overigens niet eens vertellen, dat Erwin op Tyrfing is, want dan eist Ranrike de prins natuurlijk op om hem uit te kunnen wisselen tegen de kleine Hrulf. En dat zou het einde van Branwens machtsdroom betekenen. 'Hoe reizen de knechten van Haugar?' vraagt Eric na een korte aarzeling, 'met of zonder krijgers?' 'Alleen,' is het antwoord. 'Over land?' 'Ja, langs de grote heirbaan naar het oosten.' Eric weet voorlopig genoeg en de aanvoerder wordt weggevoerd. Dan wendt Eric zich tot zijn vrienden: 'Ik geloof, dat ik een plannetje heb,' zegt hij met een grimmig lachje. 'We zullen vrouwe Branwen met haar eigen wapens verslaan.'

'Om dit plan van mij te doen slagen is het nodig, dat iemand van ons zich op Tyrfing bevindt,' wendt Eric zich tot Allan, 'en niemand kent jou. Zou jij dat op je willen nemen?' 'Natuurlijk,' zegt Allan. 'Welnu,' vervolgt Eric. 'Ga dan met Cendrach en een paar van je eigen krijgers naar Branwen en zeg haar, dat jullie onderweg overvallen zijn door de bende van de Noorman; dat jullie wisten te ontsnappen en dat die Noorman nu dan eindelijk goed en echt dood is. Je onderneemt niets op Tyrfing en blijft Erwin uit de weg, want er mag niets te vroeg gebeuren. Wacht rustig af, tot je weer van mij hoort. De rest van onze mannen legert zich ergens in de buurt van Tyrfing en houdt zich eveneens koest, tot er bericht komt. Begrepen?' Allen knikken. 'Ik zelf,' vervolgt de Noorman met een gevaarlijke flonkering in zijn ogen, 'ga nu met Svein achter die twee kerels aan, die Branwen naar de koning van Ranrike gestuurd heeft. Die kerels mogen hun doel niet bereiken... Bovendien wil ik wel eens weten, wat Branwen de oude Geirfinn te vertellen heeft. Tijdens mijn afwezigheid heeft Astara het bevel hier!' Als laatste neemt Eric afscheid van Cendrach. De oude man heeft zich merkwaardig stil gehouden en de Noorman begrijpt wel zo'n beetje, wat er in hem om moet gaan. Zwijgend reikt Eric de scheepsbouwer de hand en hun krachtige handdruk spreekt een eigen taal. Intussen zijn er twee paarden gezadeld. 'Alles is dus duidelijk afgesproken?' zegt Eric tijdens het opstijgen. Een laatste groet en zij rijden de poort uit, Branwens boodschappers achterna...

Zwijgend rijden Eric en Svein voort, ieder bezig met zijn eigen gedachten. Slechts nu en dan nemen zij een korte rust, om de paarden te sparen, die nog een lange tocht voor de boeg hebben. Zij volgen de heirbaan naar het oosten; ruim twee dagen zijn zij al onderweg en nog geen spoor van de boodschappers. De vrees bekruipt Eric nu en dan, dat de kerels een andere route hebben genomen. Maar dat is niet aannemelijk, want de heirbaan is de snelste verbinding met Ranrike, en bovendien verwachten de boodschappers geen achtervolging. Weer daalt de avond en zij zien uit naar een geschikte plek om de nacht door te brengen, als zij bijna gelijktijdig het zwakke schijnsel tussen de bomen ontdekken. 'Dat zouden ze wel eens kunnen zijn,' zegt de Noorman hoopvol.

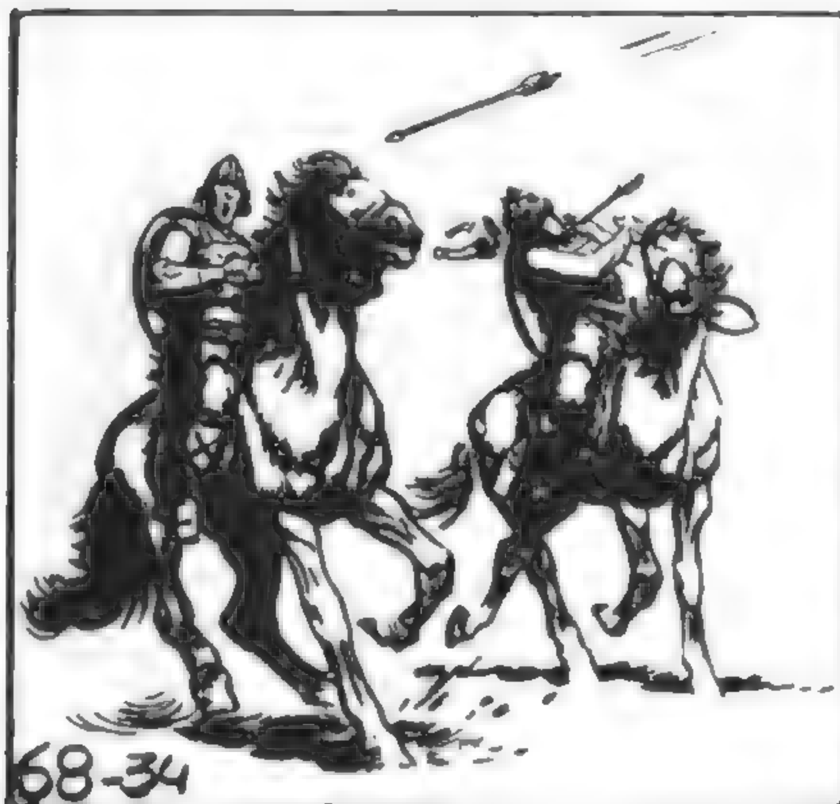
Eric stijgt af en Svein volgt zijn voorbeeld; het vooruitzicht van een beetje geweld doet de lange piraat op stel en sprong de ongemakken van de vermoeiende rit vergeten. Eric, die zijn mannetjes kent, zegt waarschuwend: 'Denk er om, we moeten ze levend in handen krijgen; dood kunnen ze ons niets vertellen, dus kalm aan een beetje!' De paarden worden ergens vastgemaakt en voorzichtig gaan ze te voet verder, recht op het schijnsel van het kampvuur af. De gedachte dringt zich plotseling aan Eric op, dat het misschien niet eens de twee boodschappers zijn, maar een bandietentroep. Maar inderdaad zien zij slechts een tweetal mannen bij een klein houtvuurtje zitten, als zij voorzichtig naderbij sluipen; de kerels zijn druk doende in diepe stilte een konijnenboutje te verorberen. 'Dat zijn ze,' fluistert Svein grommend, 'en hun paarden staan ginds, aan een beekje.' Eric geeft hem een teken en zachtjes gaan zij uiteen, ieder aan een zijde van het kleine kampement. Dan klinkt Erics stem hard door de stilte: 'Jullie zijn omsingeld, geef je over!' Een diepe stilte volgt op deze uitdaging; de mannen bij het vuur zitten een moment als verlamd van schrik. 'Sta op en gooi je wapens neer,' is Erics volgend bevel en hij verheugt zich reeds over het vlotte verloop van de overval, als de twee kerels gehoorzaam opstaan. Maar dan – met een razendsnelle beweging – trapt een van hen het vuur uit! In minder dan geen tijd is het aardedonker en is het tweetal in de duisternis verdwenen.

Ogenblikkelijk springt Eric naar voren, maar de donkerte belet hem iets te onderscheiden, zodat de achtervolging op niets anders uitdraait dan een beetje doelloos heen en weer gescharrel tussen de struiken. Als zijn ogen wat aan het duister gewend zijn, ziet hij eensklaps Svein Langtand voor zich opdoemen, het zwaard in de vuist. 'Ze zijn er vandoor,' merkt de Sakser overbodig op. Eric knikt spijtig. 'Dat zijn me een paar sluwe knapen,' zegt hij met een grimmig lachje. 'Het zal ons heel wat méér moeite kosten, die te pakken te krijgen, dan ik dacht.' Opeens stoot Svein hem aan. 'Luister...' In de verte klinkt hoefgetrappel, dat zich snel verwijdert. Door dezelfde gedachte bezield, snellen ze terug naar de plek waar ze de paarden achtergelaten hebben, maar de dieren staan er nog. 'Een geluk bij een ongeluk, dat ze te veel haast hadden, om DIE te stelen,' grijnst Eric. 'Overigens verwed ik er wat onder, dat ze ons voor gewone struikrovers hebben aangezien.' Svein merkt nuchter op, dat het weinig zin heeft, de achtervolging nu voort te zetten. De kerels zijn natuurlijk op hun hoede en de mogelijkheid hen in het donker voorbij te rijden, als zij zich ergens verscholen hebben, is niet denkbeeldig. Bovendien hebben de paarden ook hun rust nodig, en niet alleen hun eigen paarden, óók die van de boodschappers. Rijden de vluchtelingen de hele nacht door, dan moeten ze morgen toch een extra rust nemen en is de kans voor Eric en Svein des te groter hen in te halen. Daarom wordt besloten ter plaatse te bivakkeren. In hun verwarring hebben de Ranrikers hun schilden, een helm en enkele kleinigheden achtergelaten, benevens een zeer welkome verrassing in de vorm van hun kant en klaar geroosterde jachtbuit, waaraan Eric en Svein zich nu te goed doen. De volgende morgen wordt de achtervolging met spoed voortgezet. Wederom verstrijken er uren, waarin ze geen levende ziel tegenkomen. Hun rijdieren zijn echter goed uitgerust en zodoende schieten zij flink op. Ze houden een korte rust in de middag, dan gaat het weer verder, de verse sporen op het pad volgend. Geen van beiden heeft erg in de gedaante, die, verscholen achter een paar rotsblokken, hun nadering gadeslaat. Het is een der boodschappers. De kerel staat behoedzaam op, zodra Eric en Svein binnen schotsafstand gekomen zijn en spant zijn boog...

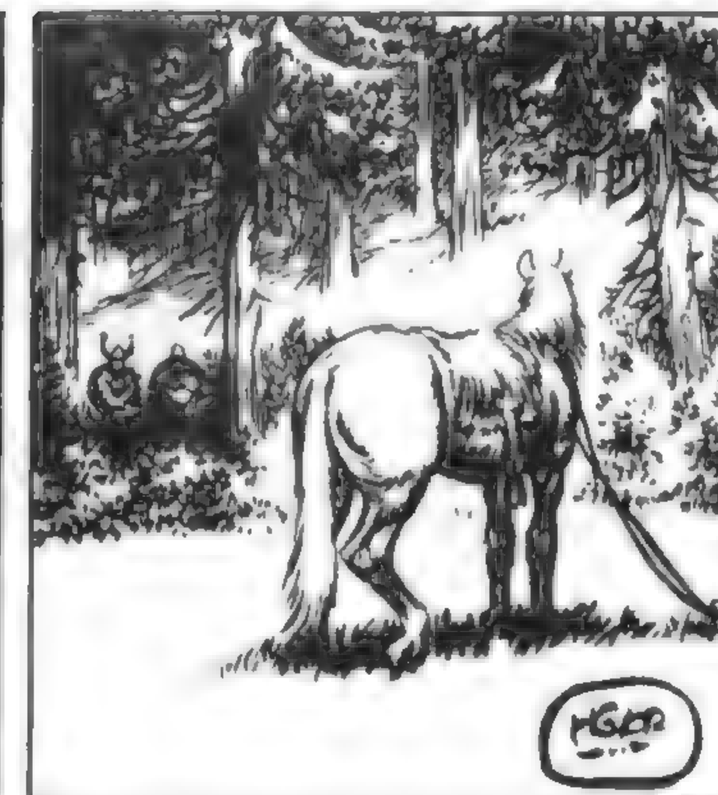

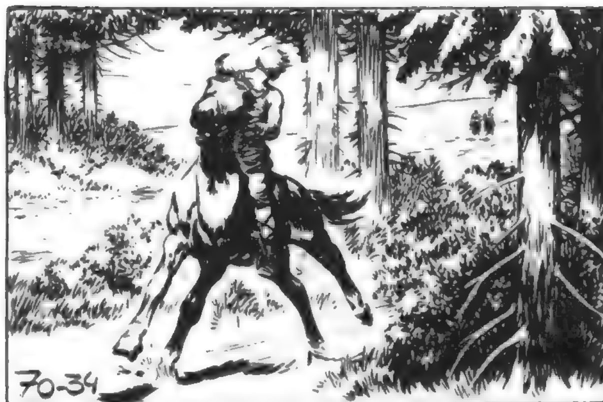
In een flits ziet Eric iets bewegen terzijde van het pad. Hij schreeuwt een waarschuwing, maar het is al te laat. Naast hem stort Svein ruggelings van zijn paard; een pijl in de schouder. Een tweede snort op de Noorman toe, maar deze duikt bliksemsnel uit het zadel en rent weg achter een paar struiken. Aanvallers zijn nergens te zien en voorlopig lijkt het Eric maar beter, zich koest te houden. Het is mogelijk, dat de boodschappers voor deze verrassing gezorgd hebben, maar het kan ook een roversbende zijn en dan ziet het er lelijker uit. Voorzichtig gluurt Eric tussen de struiken door. Svein beweegt iets en ogenblikkelijk snort een pijl op de Sakser af, welke gelukkig afketst op diens schild. Het zijn de kerels van Branwen, denkt Eric. En ze zitten vermoedelijk achter de rotsen, daar. Hij kan niets ondernemen om Svein in veiligheid te brengen. De Sakser verroert zich niet meer, maar tot zijn voldoening ziet Eric hem stiekum knipogen. Als er niets meer gebeurt, begint Eric voorzichtig weg te sluipen. Ogenblikkelijk vliegen hem een paar pijlen om de oren en haastig kruipt Eric buiten het gezicht van de plek, waar hij de boodschappers vermoedt. Dekking zoekend achter rotsblokken en struiken, sluipt de Noorman in een grote boog terug, om hen in de rug aan te vallen. Nabij de rotspartij beweegt iets en als Eric voorzichtig door het gebladerte loert, ziet hij inderdaad één sluipschutter, de boog in de aanslag, langs de rotsen sluipen. De tweede laat zich niet zien. De kerel is minstens zo voorzichtig als Eric zelf en waarschijnlijk even beducht een pijl in de rug te krijgen. Behoedzaam glipt Eric door het kreupelhout naderbij. Als hij over een rotspunt heengluurt, ziet hij de man bijna recht onder zich. Hij spant zijn spieren voor een sprong, maar op dat moment klettert een steentje luidruchtig naar beneden. Met een ruk draait de boodschapper zich om en schiet...

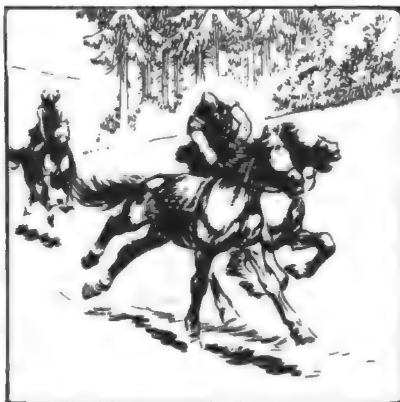

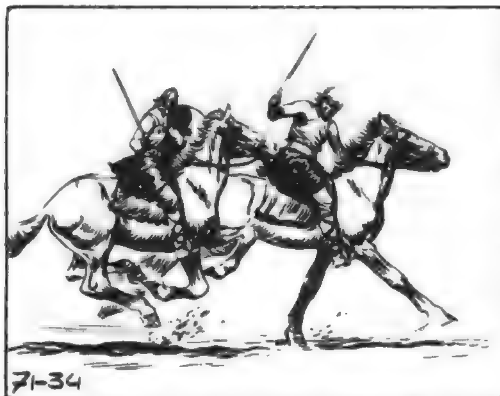
De pijl schampt Erics schouder als hij boven op zijn tegenstander springt. De man staat te dicht bij de rand van de rotsen en grijpend naar houvast tuimelen ze allebei naar beneden. Erics val wordt gebroken door de ander, die onder ligt. Ogenblikkelijk wentelt de Noorman zich om en springt met getrokken zwaard overeind... Maar zijn tegenstander beweegt zich niet meer, hij is dood... Voor zover Eric het bekijken kan, heeft hij de nek gebroken. Snel trekt Eric zich onder de rotsen terug, om de tweede Ranriker af te wachten... en met die zal hij een beetje voorzichtiger om moeten springen, want doden kunnen hem niets vertellen... Alles blijft echter stil. Alleen Svein krabbelt nu moeizaam overeind. 'Ik heb me maar dood gehouden,' gromt hij, 'want als schietschijf ben ik niet geboren, zogezegd... Maar wij zijn ook lelijk bij de neus genomen, Noorman. Ik hoorde de hoefslag van een paard, toen jij deze kerel te lijf ging...' Inderdaad ontdekken ze even later een gezadeld paard, geduldig wachtend bij een berkenboompje. 'Van die verongelukte snuiter, natuurlijk,' snuift Svein. 'De ander is doorgereden en zal nu wel mijlen ver weg zijn...' 'Tja,' knikt Eric, 'en het is de vraag of we die nog kunnen inhalen...'

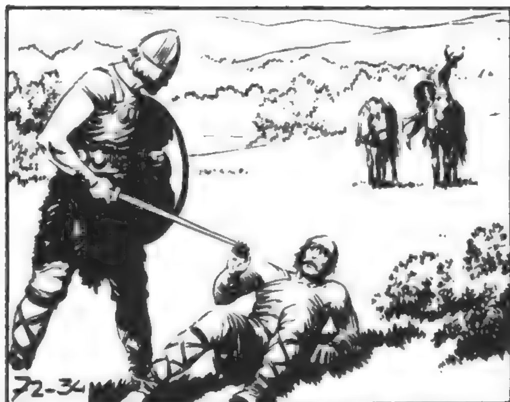
Hoewel de Sakser zich niet druk maakt over zijn verwonding, staat Eric er toch op, deze goed te verbinden. Dan halen ze hun paarden en dat van de ene boodschapper, begraven de dode en haasten zich weer verder. De tweede boodschapper is in geen velden of wegen te bekennen... totdat ze na enkele uren gereden te hebben, eensklaps de ruiter in wilde galop uit een bosje zien stormen. 'Dat is hem!' schreeuwt Svein. 'Die stond op zijn makker te wachten, die ons wel even te pakken zou nemen, hè? 't Zit je niet glad, rover! Vort knol!' Hoewel de vluchteling zijn paard tot het uiterste aandrijft, schijnt 't dier toch vermoeid te zijn, want langzaam lopen zij in. Maar behalve de voortrennende ruiter zien ze nu ook – héél in de verte – de omtrek van een stenen sterkte tussen de heuvels opdoemen. 'Dat is Geirfinns burcht!' schreeuwt Eric. 'Vervloekt, waarom kan dat beest van mij niet harder...' Sveins paard begint achter te raken, en ook Erics rijdier schijnt aan het eind van zijn uithoudingsvermogen te zijn... Alleen het paard van de Ranriker ziet er nog fris uit... De Noorman laat het langszij komen, waarna hij lenig overspringt. Sveins bewonderende kreet klinkt nog na in zijn oren, als hij nu centimeter voor centimeter op de boodschapper veld wint...

Langzaam maar zeker haalt Erics paard de vluchtende in en eindelijk rijdt hij schuin achter de man. 'Hé!' schreeuwt hij. 'Geef je over, kerel! Of moet ik...' Bliksemsnel wendt de ander zich in 't zadel om en zijn zwaard zwiept rakelings langs Erics gezicht. 'Je vraagt erom!' schreeuwt de Noorman. 'Zelf weten!' Zijn zwaard schiet uit de schede en enige tijd stormen zij zo naast elkaar voort. Toeslaand, wegduikend, waarbij de man uit Ranrike, al mist hij zijn schild, niet voor een kleintje vervaard blijkt te zijn. Eric slaagt er niet in, de ander tot staan te brengen... Intussen komt de burcht van Geirfinn onafwendbaar dichterbij... Svein, die steeds verder achterop raakt, kan door de stofwolken niet meer zien, wie van de twee Eric is... en hij slaakt een loeiende kreet van schrik als een der ruiters eensklaps met een grote boog uit het zadel tuimelt...

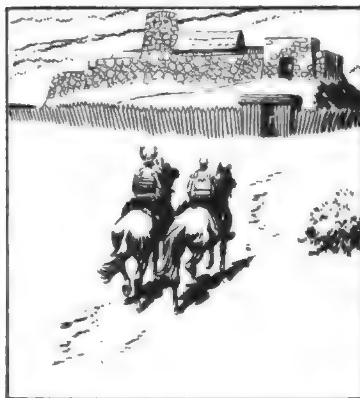

De man die uit het zadel gevallen is blijft liggen, de ander houdt zijn ros in, stijgt af en rent op de liggende gestalte toe. 'Hédaar! Schurk! Moordenaar!' buldert de Sakser al bij voorbaat. Dan houdt hij beteuterd en verheugd tegelijk zijn mond, want niet Eric, maar de boodschapper ligt op de grond. 'Erg veel vertrouwen heb je toch niet in me, Sveintje,' zegt de Noorman zoetsappig. 'Hou je bedaard, dan gebeurt je niets,' wendt hij zich tot de boodschapper. Hij knielt naast hem neer en dan ziet hij, dat ook deze man niet lang meer te leven heeft. 'Wat was je opdracht?' vraagt Eric, terwijl hij Svein een teken geeft, de stervende een paar slokken water te geven. De man knikt hem dankbaar toe. 'Ik...' hijgt hij. 'Ik moest... heer Geirfinn zeggen dat de verblijfplaats van Hrulf bekend was... dat Berse de zijde van de Noorman gekozen heeft... dat die weer in Noorwegen is... en dat heer Haugar... geen kans ziet, al die tegenstanders te verslaan...' De stem van de man klinkt zwakker, als hij vervolgt: 'We... moesten koning Geirfinn vragen... om een flinke troep... krijgers.' Het hoofd van de ongelukkige zakt opzij. 'En Erwin?' vraagt Eric. 'Heb je nieuws over Erwin ook?' Geen antwoord meer... De boodschapper heeft de laatste adem uitgeblazen. Zuchtend staat Eric op en staart voor zich uit. 'Laten we hem begraven,' zegt hij dan kort. 'Wel,' zegt Svein, als dit gebeurd is, 'we weten nu wat ze willen. Kom mee, dan gaan we gauw terug!' Bedachtzaam grijpt Eric de teugel van zijn paard en slentert naar een bosje, terzijde van de weg. 'Wat zou je er van zeggen, beste Sveintje, als WIJ eens voor boodschappers gingen spelen? En als we Geirfinn dan eens een boodschapje van ons eigen maaksel brachten?'

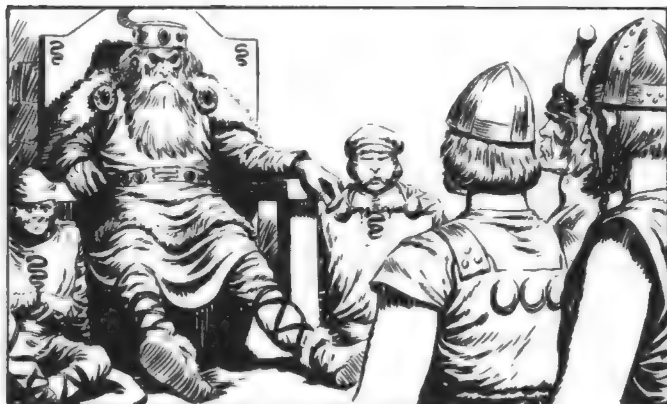

'Ik begrijp je niet, Noorman,' gromt Svein achterdochtig. ''t Is net of je bedoelt, dat jij naar die... die Geirfinn toe wilt...' 'Precies,' knikt Eric. 'Ga zitten, dan zal ik het je uitleggen... We weten nu, wat Branwens plannen zijn. Daar moeten we ons voordeel mee doen! Branwen doet net, of Haugar nog leeft en méér krijgers nodig heeft, om mij en mijn aanhangers te verslaan... Maar Branwen wil de krijgers van Ranrike gebruiken om haar eigen bondgenoten een kopje kleiner te maken! Dan zet ze Erwin op de troon en is in feite heer en meester in Noorwegen... Snap je?' 'Uh... ja-jazeker,' snuift Svein verwilderd, 'maarreh... daarvoor hoeven wij toch niet naar die burcht daar?' 'Natuurlijk!' gaat Eric onverstoorbaar verder. 'Om haar een hak te zetten en die vieze oude Geirfinn erbij!' In korte woorden zet Eric uiteen, wat hij van plan is en hoewel het duidelijk is dat Svein moeite heeft het allemaal te volgen, fluit hij vol bewondering tussen de tanden. Enkele ogenblikken later zitten ze weer in het zadel en wordt de tocht voortgezet. Tegen de avond bereiken ze hun doel. Svein staat bijna te zweten van angst, als Eric op de barse vraag van de poortwachter vriendelijk antwoordt: 'We hebben een boodschap van gewicht voor koning Geirfinn van zijn trouwe bondgenoot, Yarl Berse!' De wachters treden opzij en met een tevreden gezicht rijdt Eric de Noorman, met Svein achter zich, de burcht van zijn aartsvijand binnen...

Stalknechten nemen de paarden over en een paar krijgers brengen hen naar een voorvertrek, waar een pafferige edelman hen opwacht. 'Wat je te zeggen hebt, kun je mij zeggen,' bromt de man uit de hoogte. 'Er is bericht over de kleine Hrulf,' antwoordt Eric, 'en als koning Geirfinn niet snel maatregelen neemt, kan de knaap ons wel eens ontglippen!' De dikkerd is ternauwernood weg met deze boodschap, of hij staat al weer voor hen: 'Mee!' Eindelijk oog in oog met de man die hem en de zijnen zo goed als tot de bedelstaf gebracht heeft, bekruipt Eric de lust, deze schurkachtige oude kerel naar de keel te vliegen. 'Wie ben je? Wat weet je van Hrulf?' grauwt Geirfinn hem toe. Zonder een spoor van aandoening op zijn gezicht vertelt Eric, dat de verblijfplaats van de kleine Hrulf ontdekt is, dat hij zich in handen bevindt van Gandalv, die zijn heer, de vorst van Ranrike verraden heeft en overgelopen is naar de aanhangers van Eric de Noorman. Dat Haugar en de trouwe Berse geen kans zien, het tegen de overmacht op te nemen en dat hij nu de opdracht heeft, koning Geirfinn om versterkingen te vragen... De oude isegrim is zienderogen woedender geworden. 'Ik vertrouw 't allemaal niet,' sist hij... zijn felle ogen staren Eric onafgebroken aan. 'En 't minst van alles vertrouw ik jou! Wie ben je eigenlijk?'

Eric kijkt verschrikt. 'Ik?' stamelt hij. 'Ik en mijn makker zijn toch krijgers van Yarl Berse? Ik heet Helge en mijn makker Gyrd. Waarom zou je ons niet vertrouwen?' 'Wat zijn dat voor toestanden, waar jullie van spreken?' raast de oude tiran. 'Hoe kan dat allemaal? Betaal ik die verraders soms nóg niet genoeg? En waarom heeft Haugar me dan niet veel éérder ingelicht, als het zo ernstig is, als jij beweert?' 'M-maar er zijn al vier keer boodschappers naar je gezonden,' liegt Eric zonder blikken of blozen. 'Wij zijn de vijfde zending.' 'Ik heb nooit boodschappers gezien,' buldert Geirfinn. 'Waar zijn ze dan gebleven?' Bedremmeld en een beetje schichtig haalt Eric de schouders op. 'Het is niet pluis bij ons in de bossen, heer. Wij zelf zijn ternauwernood aan een stel geboefte ontsnapt. Overal zwerven troepen bandieten rond en... eh... er zijn vreemde wezens gezien bij Wograms burcht... het spóókt er...' 'Zwijg! Ik zal ze allemaal leren!' brult de vorst razend. 'Dus Gandalv en zijn verradersklìek hebben mijn kleine Hrulf te pakken?' 'Ja, heer,' mompelt de Noorman deemoedig, 'en er is een geheimzinnig wezen, dat de bende Yarls aanvoert, en he... de zoon van die vermaledijde Noorman heeft er ook mee te maken.' Geirfinns ogen vernauwen zich tot spleetjes. 'Wat?' briest hij, welhaast barstend van woede. 'Lééft die dan nog?' Dan springt hij met een vloek overeind en schreeuwt met overslaande stem: 'Verzamel het krijgsvolk; waarschuw alle Yarls. Binnen twee dagen trekken wij op tegen die Noren en ik zal persoonlijk het leger aanvoeren!' Terwijl iedereen dooreendraaft om Geirfinns bevelen op te volgen, wisselen Eric en Svein een snelle blik. Wat dit is nu juist hetgene, waarop Eric het aangelegd heeft...

Geirfinn laat er geen gras over groeien. In de kortst mogelijke tijd is hij met rond vijfhonderd goed uitgeruste krijgers op weg naar Noorwegen. Ondanks het feit, dat de vorst gehoor heeft gegeven aan Erics verdraaide boodschap vertrouwt hij hem blijkbaar toch niet helemaal. Vooral de eerste dagen worden de beide 'boodschappers' voortdurend in het oog gehouden. Maar ze geven geen aanleiding tot argwaan. Zodoende verslapt de aandacht en na een paar dagen kijkt er al niemand meer naar hen om. Zodra Eric dit bemerkt, trekt hij zich met Svein steeds meer terug naar de achterhoede. Van een geregelde marsorde is geen sprake: de krijgers lopen er in tamelijk ordeloze groepjes bij en de twee boodschappers vallen niet op. Als er dan weer tegen de avond kamp geslagen wordt, kunnen Eric en Svein zich zonder veel moeite wat afzonderen. Terwijl iedereen bezig is met het in orde brengen van het kamp en het opzetten van Geirfinns tent, pikt Svein stilletjes zijn paard mee naar een verlaten plekje in het bos. 'Je weet de opdracht,' fluistert Eric. 'Rij als de weerlicht naar Halfra en zeg wat hem te doen staat!' Ze wisselen een stevige handdruk. Dan glijdt Svein met een opgewekte grijns weg tussen het geboomte.

Nadat Svein verdwenen is, staat Eric de eerste momenten roerloos te luisteren... Maar er klinkt geen alarm... Svein kent het klappen van de zweep te goed... Hij scharrelt tussen de wachtposten door, blijft buiten de lichtkring en stijgt pas buiten gehoorafstand in het zadel, waarna hij er in galop vandoor gaat. Daar Eric lastige vragen over de verdwijning van zijn makker ontgaan wil, blijft hij uit de buurt van de krijgers rond de vuren. Stil trekt hij zich op een donker plekje terug... En op hetzelfde moment richt een der wachters zich op, als hij twee van zijn makkers met een vreemde ruiter ziet naderen. 'We overvielen deze snuiter, toen hij ons kamp bespiedde,' zegt een der krijgers. ''t Schijnt de aanvoerder van een of andere Yarl te zijn hier uit de buurt... Ik denk, dat koning Geirfinn er wel achter zal komen, of-ie de waarheid spreekt...'

Onkundig van de aanwezigheid van de vreemde ruiter ligt Eric te doezelen op zijn afgelegen plekje, als hij niet ver van hem vandaan het geluid van stemmen hoort. Het zijn twee wachters, die druk met een paar slaperige krijgers staan te redeneren. 'Waar hangen die twee boodschappers uit, voor de drommel!' snauwt er een. 'Ik loop ze nou al een hele tijd te zoeken... Zijn ze 'm soms gesmeerd?' Ademloos luistert Eric, klaarwakker en op zijn hoede. 'Heer Geirfinn wil ze spreken,' vervolgt de wachter, en Eric weet genoeg. Het stuurt zijn plannen lelijk in de war, maar hij kan geen verklaring geven voor de verdwijning van Svein, dus kan hij er maar 't beste ook vandoor gaan. Terwijl hij voortdurend de zoekende krijgers in het oog houdt, schuifelt hij langzaam achteruit en zoekt zijn weg in de richting van de paarden. De dieren schrikken van hem en beginnen onrustig te snuiven. Onmiddellijk komt de paardenwacht naderbij. Net heeft Eric zijn eigen paard te pakken gekregen en zich een paar passen verwijderd, als een luide kreet door het kamp schalt. 'Hier is hij! Hij gaat er vandoor! Grijp hem!!!'

Terwijl de wachter alarm slaat, is Eric al met een sprong in 't zadel en jaagt tussen de krijgers door, die hem de weg willen versperren. Pijlen en speren vliegen hem om de oren, maar in galop verdwijnt de Noorman tussen de stammen. Het duurt niet lang, of hij hoort zijn achtervolgers. Een vlugge blik over zijn schouder vertelt hem, dat het er heel wat zijn... Eric zweept zijn ros voort, maar hij kan ze niet kwijt raken. Zwetend jakkert hij verder, rondspeurend naar de mogelijkheid om te ontkomen, tot hij om een bocht van het pad de laaghangende tak van een zware eik voor zich ziet. In een flits grijpt hij zijn kans. Terwijl het paard onder hem uitdendert, grijpt hij de tak en trekt zich met alle kracht omhoog. Een moment bungelt hij met bijna scheurende spieren aan de tak; dan zwiept hij zich om en verdwijnt tussen het gebladerte... Pas nu merkt hij, dat hij zijn helm kwijt is... en het zweet breekt hem uit, als hij het vermaledijde ding vlak onder zijn boom ziet liggen... gemeen glimmend in het duister... Op hetzelfde moment verschijnen zijn achtervolgers om de bocht van het pad...

Steunend op zijn tak hoort Eric zijn achtervolgers onder zijn schuilplaats door denderen... vlak langs de plek, waar zijn helm als een stomme verrader in het gras ligt. Maar de kerels schijnen hun hele aandacht op de vluchteling gericht hebben, want er gebeurt niets... tot de allerlaatste ruiter een eindje verder opeens zijn paard wild inhoudt. Hij ziet de man achterom kijken en terugkeren... en afstijgen bij de plek waar de helm ligt. Met een luide schreeuw probeert hij de aandacht van zijn makkers te trekken. Enkele achterblijvers horen zijn roep en keren inderdaad terug. 'Hé,' zegt er een, 'hier heeft hij zijn helm verloren...' Hoefgetrappel klinkt en even later verschijnt de hele bende. 'Dan is-ie hier van zijn paard gesprongen en dan kan hij niet ver weg zijn,' schreeuwt een ander. 'Vlug kerels, doorzoek de omgeving, want tijd om er tussenuit te knijpen heeft hij niet gehad!'

'Ho even,' zegt een derde, kennelijk de aanvoerder. 'Als hij hier van zijn paard is gesprongen, zal hij toch zeker niet zijn helm achterlaten, hè? Nee... 't is een list natuurlijk! Ik wed, dat hij dat ding hier met opzet heeft neergegooid, om ons op een dwaalspoor te brengen en dat hij pas een eind verder van zijn paard is gekomen. Vooruit mannen!' De troep keert om en de geluiden sterven weg... Net wil Eric de sprong wagen, als hij de stem van de aanvoerder weer hoort. 'Nou, jongens, hij is ontsnapt hoor, niks aan te doen...' De hele troep rijdt weer onder zijn schuilplaats door, kennelijk op de terugweg naar het kamp... Maar de geluiden houden ditmaal iets te plotseling op en Eric glimlacht grimmig. Die aanvoerder is kennelijk een slimmerd; maar zó gemakkelijk krijgen ze hem niet! Ogenschijnlijk heerst er diepe rust in het woud, maar hier klinkt verscholen geritsel, daar kraakt een takje... en Eric grinnikt, hoewel hij zijn krampachtige houding nauwelijks vol kan houden... Dan klinkt een zacht gefluit. Nóg wacht de Noorman geruime tijd... maar hij valt zowat van zijn tak van de kramp in zijn benen en hij besluit het er op te wagen... Hij laat zich los en komt met een zachte plof in het gras terecht...

Een moment luistert Eric roerloos, maar er gebeurt niets. Behoedzaam waagt hij enkele stappen... het blijft stil. Zijn achtervolgers zijn dus werkelijk verdwenen! Dit gevaar is nu wel voorbij maar daar staat hij nou, in z'n eentje, in het donker, zonder paard, zonder de mogelijkheid Svein in te halen... en zijn hele plan valt nu natuurlijk in duigen. Mooie toestand, denkt hij grimmig. Het enige wat ik doen kan, is terugkeren naar Geirfinns kamp. Misschien dat ik een paard kan gappen... en bovendien is het nuttig, daar het zaakje in de gaten te houden. Hij is nauwelijks op weg of hij hoort 'n gekraak van takken. Haastig duikt hij weg in de struiken... 'Hé, kom maar tevoorschijn, alles is veilig!' klinkt een stem gedempt. Verbouwereerd richt de Noorman zich op... Er staan een paar kerels breed naar hem te zwaaien.

Op zijn hoede laat Eric de mannen naderbij komen. 'Hé, je bent het niet...' gromt de voorste dan terwijl hij loerend stilstaat. 'Ik ben nog nooit iemand anders geweest dan mijzelf,' geeft Eric rap ten antwoord. 'Wie dacht je dat ik was?' 'Onze aanvoerder,' gromt de man gemelijk. 'Hij is door de krijgers van Ranrike gepikt, toen wij hun kamp bespiedden... Dat was onze opdracht; we zijn krijgers van Yarl Toke.' Ook dat nog, denkt de Noorman. Yarl Toke, die zijn eigen koninkje spelen wil... Prettig gezelschap... 'Wat ben jij er voor eentje?' zegt de voorste krijger. 'Oh, ik scharrel wat rond,' grijnst de Noorman met een knipoogje. 'Bij zo'n groot kamp valt wel eens wat af en...' 'Struikrover dus,' gromt de krijger minachtend. Vanuit zijn ooghoeken ziet Eric de man een nauw merkbare hoofdbeweging maken en de rest wacht hij niet af. Vóórdat de overige krijgers hem kunnen insluiten, maait zijn vuist één keer wild in het rond en met een lenige sprong duikt hij weg in de struiken.

Enkele pijlen vliegen Eric na als hij door het kreupelhout breekt. Dat zou er nog net bij kunnen, denkt hij, blindelings voortrennend door de hoge struiken en varens. Ik in handen van vriend Toke... sjonge, jonge, ik vrees, dat Toke wel raad met mij zou weten. Hij staat even stil, om op adem te komen en luistert scherp... Hij hoort Tokes krijgers tegen elkaar roepen, maar de geluiden verwijderen zich en wat rustiger vervolgt hij zijn weg. Langs een omweg komt hij tegen de morgen weer in de buurt van Geirfinns kamp. Vanaf een verborgen plekje op een helling heeft hij een goed overzicht op de bedrijvigheid daar beneden en tot zijn verbazing ziet hij, dat de Ranrikers bezig zijn een sterkte te bouwen. Ze slepen met boomstammen, graven geulen en er staat al een stuk van een palissade. Hm, denkt de Noorman, Geirfinn voelt zich blijkbaar bedreigd... Dat kon wel eens te maken hebben met iets wat Tokes gevangen genomen aanvoerder hem verteld heeft... Opeens wordt zijn aandacht getrokken door een groepje ruiters, dat nu het kamp verlaat, in westelijke richting. 'Richting Tyrfing,' mompelt hij. Snel verlaat hij zijn uitkijkpost en haast zich langs de andere zijde van de heuvel naar de heirbaan. Daar nestelt hij zich in het dichte struikgewas en even later ziet hij van vrij dichtbij de troep, ongeveer vijftig man sterk, voorbij gaan. Geirfinn is er niet bij. Even staat hij in tweestrijd... Dan besluit hij de ruiters te volgen.

Meer dan ooit betreurt Eric het nu, geen paard te hebben, want binnen een uur is er van de ruiterschare niets meer te zien dan een trage stofwolk. Nog meer spijt het hem, dat hij geen krijgers bij zich heeft. Wat zou hij die troep mooi te pakken kunnen nemen... En wie weet, wat hij dan te weten zou kunnen komen. Het enige wat hij nu kan doen, is de troep in de gaten blijven houden. De heirbaan slingert zich tussen de heuvels door; wel de gemakkelijkste weg, maar ook de langste. Door de zware, af en toe onbegaanbare weg door de dichte wouden te kiezen, kan de Noorman grote stukken afsnijden en zo blijft hij hen aardig bij. Af en toe zoekt hij de heirbaan op, om op de hoogte te blijven van de bewegingen van de vijand. Maar tegen de avond besluit hij, gewoon langs de heirbaan voort te gaan. De Ranrikers zullen wel een kamp opslaan en misschien krijgt hij dan eindelijk de kans, een paard te bemachtigen. Voor alle zekerheid blijft hij echter achter de bomen en dat is waarschijnlijk zijn redding... Eensklaps klinken snelle voetstappen en terwijl hij vlug ineen duikt, ziet hij drie, vier krijgers langs de heirbaan rennen, alsof ze iemand achterna zitten... Ze verwijderen zich in oostelijke richting. De Noorman wacht, tot het geluid van hun voetstappen geheel verstomd is en komt dan behoedzaam overeind. Maar het volgend ogenblik staat hij geschrokken stil. Van vlakbij dringt een gejaagd gefluister tot hem door, gevolgd door een gesmoord gekreun...

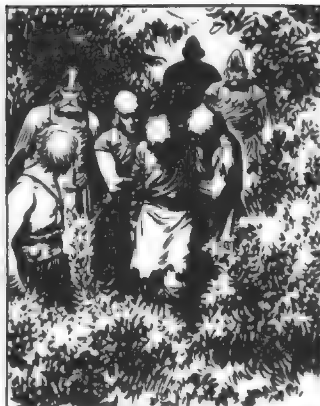

Het gekreun herhaalt zich zwakjes... er moet daar iemand in nood zijn. De krijgers, die hij daarnet langs het pad zag rennen, zaten dus inderdaad iemand achterna... Behoedzaam nadert Eric de plek, waar het gesteun klonk en als hij tussen het gebladerte doorloert, ziet hij twee mannen, waarvan er één met geheven zwaard angstig zijn richting uitkijkt. 'Vrees niet,' fluistert Eric, 'een vriend. Zijn jullie overvallen? Door wie?' Aarzelend laat de krijger zijn zwaard zakken en de Noorman buigt zich over de gewonde, die er slecht aan toe is... Maar dan verstrakt zijn gezicht... Op zijn besmeurde wapenrok prijkt het teken van de slang... het zijn dus Ranrikers! 'Vertel, wat er gebeurd is,' zegt Eric, opeens veel stugger. 'Een troep boeven, bandieten, overviel ons... toen we bezig waren af te stijgen,' gromt de krijger met het zwaard, nog steeds op zijn hoede. 'We hadden de kans niet, ons te verweren, zó plotseling ging 't... Laffer streek heb ik nog nooit meegemaakt.' Van de vorst van Ranrike kan ik er anders wel een paar noemen, denkt Eric grimmig. 'Ik wist met mijn gewonde makker weg te glippen, maar ze zoeken ons nog steeds...' Zwijgend buigt de Noorman zich over de gewonde; de kans dat de ongelukkige er nog boven op zal komen, lijkt hem niet groot... 'Wat zoeken mannen van Ranrike op Noorse grond?' gromt Eric somber. Het tweetal kijkt hem verschrikt aan, maar tijd voor een antwoord krijgen ze niet... 'Hier mannen!' klinkt op dat moment een luide stem, 'drie zijn 't er! Korte metten met ze!' en op nog geen tien pas afstand springt een gespierde kerel met opgeheven boog tevoorschijn.

'Halt!' schreeuwt de Noorman, terwijl hij zijn schild beschermend over de gewonde houdt. 'Levend zijn we meer waard. Spaar ons en je zal rijk beloond worden!' Op een kort bevel van de grote gespierde kerel laten de mannen hun speren en bogen zakken. 'Ik ben de krijgsaanvoerder van Yarl Berse en diens vertrouweling,' zegt Eric haastig. 'Je kunt voor mij en mijn twee makkers een hoog losgeld vragen...' Als ik dit stel bandieten kan ompraten, denkt hij intussen zwetend, blijven we tenminste leven... Berses burcht is een eind weg en voor die tijd moeten we kunnen ontsnappen, of mijn naam is geen Eric meer... De rovers staan even fluisterend te overleggen, waarna de grootste kerel hen beveelt, mee te komen. Zij moeten hun wapens afgeven. Omringd door het ongure stelletje begeven zij zich op weg. Eric en Geirfinns krijger ondersteunen de zwaargewonde, maar voor zij een kwartier gelopen hebben geeft de stakkerd de geest. 'Laat liggen,' zegt de hoofdman onverschillig. De krijger stribbelt en wil zijn oude makker begraven. 'Laat liggen, zeg ik en vort met jullie, voor ik jullie er naast leg!' snauwt de rover. Woedend maar machteloos moet de krijger uit Ranrike aan dit bevel gevolg geven. 'Vertrouw op mij,' fluistert Eric hem bemoedigend toe. 'Wij krijgen onze kans nog wel!' Na een tocht van enkele uren bereiken ze een smalle, donkere kloof. De toegang tot de schuilplaats van de bandieten en als Eric de hoofdman zwijgend volgt, beseft hij dat hun kansen om uit deze beroerde situatie te komen, wel héél klein zijn...

De kloof voert naar een grot, waar een aantal mannen en enkele vrouwen om een paar rokerige vuren zitten. Het valt Eric op, dat er vele gewonden zijn. De aanvoerder, een kolossale kerel, die zijn arm in een vuil verband draagt, knikt zuur als hij door de rovers is ingelicht. 'Een gewone krijger ben je niet, dat zie ik wel,' gromt hij Eric met een berekenende blik toe. 'Die Berse waar jij 't over hebt zal met een goede prijs op de proppen moeten komen, als-ie je ooit terug wil zien.' Dan worden de gevangenen naar het achterste deel van de grot gebracht, waar men ze aan hun lot overlaat. 'Ik heb mijn ogen goed de kost gegeven,' fluistert Eric, 'maar zó eenvoudig komen we hier niet uit.' De Ranriker gluurt hem peinzend aan. 'Jij bent helemaal geen krijger van Berse, hè? Als dat zo was, wachtte je wel rustig af, tot ze je kwamen vrijkopen.' Eric knikt goedkeurend. 'Hersens heb je, vriend,' zegt hij. 'Vertel eens, waar ging jouw troep naar toe?' 'Naar Tyrfing,' is het antwoord. 'En mijn naam is Ottar...' Eric knikt. 'Noem mij maar Leif...' 'Die bandieten moeten geweten hebben, dat wij goud vervoerden. We hadden twee vreemde kerels bij ons, die beweerden boodschappers van Tyrfing te zijn. Nou, volgens mij zijn 't handlangers van deze schurken geweest.' De Ranriker maakt een grimmig gebaar naar de vrolijke drukte rond de vuren. 'Ze zitten daar natuurlijk bij die lallende troep,' gromt hij. De Noorman verbergt met moeite een glimlach... Vriend Ottar moest eens weten, wie er naast hem zat... Opeens grijpt de Ranriker hem opgewonden bij de arm... 'Daar is-ie! Kijk!' sist hij. 'Ik herken zijn helm!' Geschrokken volgt Eric de blik van de ander. Een forse kerel is in de lichtkring verschenen en de helm die hij draagt lijkt als twee druppels water op die van Svein...

'En hij staat je helemaal niet,' hoort hij één der rovers bulderend uitroepen. Al het bloed trekt uit zijn slapen weg en als in een boze droom hoort hij een tweede schreeuwen: 'Maar een mooie knokpartij was het! Sjonge, wat kon die kerel vechten...' 'Ben je ziek?' klinkt de stem van de krijger naast hem. 'Je ziet zo wit als een doek.' 'Nee... uh, niets,' mompelt Eric, terwijl hij intussen de verhalen van de rovers over hun gevecht tegen één enkele bereden krijger probeert te volgen. Geen twijfel mogelijk... die eenzame, schrikwekkende vechter moet Svein Langtand geweest zijn. 'Uh... dat goud,' zegt de Noorman, als hij merkt, dat de krijger hem oplettend gadeslaat. 'Waar was dat voor?' 'Oh, als betaling voor Yarl Berse en nog een paar Yarls, die onze koning steunen, geloof ik,' antwoordt de Ranriker. 'En waarom stuurt-ie dan vijftig krijgers als hij er vijfhonderd heeft? Zal ik je eens wat zeggen, vriend? Die koning van jou vertrouwt het niet. Daarom stuurt hij jullie... om de klappen op te vangen, als het op Tyrfing niet pluis mocht zijn.' 'Dat zou een laffe streek zijn,' antwoordt de ander heftig. 'Dat is 't ook wel,' knikt Eric grimmig. Op dat moment komt de aanvoerder van de roversbende met een paar van zijn mannen op hen toe. Hun handen worden op de rug gebonden. 'Zeker is zeker,' grijnst de bandiet. 'Ik heb een paar mannetjes naar Berse gestuurd om uit te vissen of 't waar is, wat jij beweert... Als 't zo is, kunnen ze je komen halen. Slaap lekker!' Ai, die boef is lang niet dom, denkt Eric spijtig. Hij geeft een nijdige ruk aan zijn boeien. Wat een toestand... Stel je voor dat Geirfinn naar Tyrfing oprukt, omdat zijn vijftig ruiters niet terugkomen... En als-ie dan ontdekt, dat Haugar dood is... en dat Erwin op Tyrfing zit... dan valt hij Tyrfing aan... en als Erwin dan niet sneuvelt in de strijd, krijgt Geirfinn hem te pakken. Hij peutert grommend aan zijn boeien. En ik zit hier, en als die rovers van Berses burcht terugkomen, sta ik voor leugenaar en bungel het volgend ogenblik aan 'n boom...

Ondanks zijn gepieker valt Eric tenslotte toch in slaap en hij wordt pas wakker door het rumoer van stemmen en wapengekletter. Zonlicht valt in de grot. De rovers lopen bedrijvig heen en weer; dan klinkt een geschreeuwd bevel en de hele bende verlaat de grot, zonder verder naar hun gevangenen om te kijken. Ook Ottar, de krijger van Geirfinn, is nu ontwaakt. De geluiden verwijderen zich en Eric staat op het punt eens een kijkje te nemen, als drie der rovers in de grot terugkeren. Ze schrokken een paar hompen vlees naar binnen en verdwijnen weer. Na enige tijd klinkt weer een voetstap en een der drie bewakers loert zwijgend om de hoek van de grot. Zo komt op gezette tijden één der kerels even kijken... en eensklaps krijgt Eric een idee. Hij fluistert zijn metgezel iets in het oor en zodra ze weer een van hun bewakers horen naderen, laat Ottar zich achterover zakken en begint ijselijk te kreunen. De wachter komt loerend naderbij. 'Hij heeft wondkoorts!' roept Eric hem toe. 'Geef hem een slok water.' De man aarzelt, vol argwaan. 'Als mijn makker doodgaat, kost dat een deel van de losprijs,' dreigt Eric, 'en dan wil ik wel eens zien, wat jouw aanvoerder doet!' Dat helpt, want de bewaker keert haastig om en komt met een kom water terug. Terwijl hij dit Ottar voorhoudt zegt Eric langzaam: 'Hoe lang duurt 't nou nog, voor we vrijkomen? Ik heb nogal haast... Waarom gaan wij eigenlijk nu niet? Mij kan 't niet schelen, wie de losprijs krijgt maar jij moet maar kiezen, wat je liever hebt... een deel van je aanvoerder of... álles...' De rover gaat met een ruk rechtop zitten. 'Daar trap ik niet in, makker,' snauwt hij. 'Want ik weet best, waar dat op uitdraait! Inplaats van een zak goud, krijg ik 'n stuk ijzer... tussen mijn ribben, hè?'

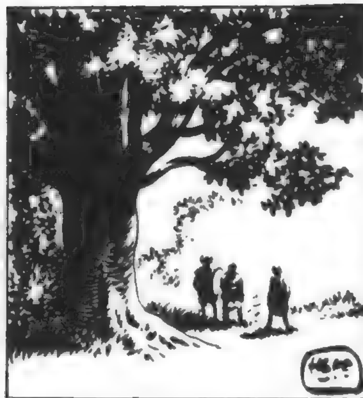

De rover smijt de waterkom in de hoek en beent de grot uit. 'Jammer,' zucht Ottar, en aangezien het toch geen zin meer heeft om te doen of hij op sterven na dood is, gaat hij maar weer rechtop zitten. Uit de richting van de grotingang klinkt een zacht gegrinnik, hetgeen Erics ergernis nog aanwakkert. Maar dan spitst hij de oren. 'Ze vechten buiten,' fluistert de Ranriker ademloos. Er klinken snelle voetstappen, twee der bewakers verschijnen achter elkaar in de grot en voordat Eric beseft wat er aan de hand is, zakt de voorste – door een zwaardhouw van zijn makker geveld – in elkaar. De overgebleven rover, een ongure kwant met een lap voor zijn rechteroog, snelt met een hebberige grijns op hen toe. 'Zaken zijn zaken, hihihi,' fluistert hij hijgend. 'Hebben jullie Gorm daarnet niet een aardig voorstelletje gedaan?' Eric knikt. 'Mooi zo,' neuriet de boef, 'da's dan aangenomen.' Hij haalt een eind touw tevoorschijn, bindt hen snel aan elkaar en knoopt het eind van het touw om zijn gordel. 'Lopen maar,' gnuift de eenoog, 'en denk erom, geen handigheidjes, want dan kietel ik jullie nek met mijn ijzertje...' Ottar kijkt bedenkelijk, maar Eric knipoogt opgewekt, als ze de grot verlaten. Nabij de ingang liggen de twee andere bewakers... koelbloedig door hun eigen makker vermoord. 'Handig hè?' giechelt de eenoog. 'Gorm wilde niet, toen hebben Tjasse en ik hem uit de weg geruimd en toen ik weer Tjasse... Hoef ik de buit niet te delen, vat je?' Geen der gevangenen zegt iets. De Ranriker huivert en in Erics ogen is een sombere dreiging. Snel drijft de bandiet hen voort en hij is zo met zichzelf ingenomen, dat hij niet merkt, dat Eric zijn metgezel iets toefluistert. Op een smal kronkelig wild paadje vertraagt hij haast onmerkbaar zijn pas en bijt Ottar toe: 'NU!'

Ook de rover heeft Erics bevel gehoord. Hij springt dreigend vooruit, maar gelijktijdig geeft Eric een ruk aan het touw en drijft zijn schouder in 's mans maagstreek, als deze naar voren tuimelt. De kerel stoot een raar geknor uit en smakt tegen de grond, met Eric bovenop zich. Een paar fikse stoten schakelen hem voorlopig uit. Inmiddels heeft Ottar het zwaard van de rover gepakt en snijdt nu snel hun boeien door. Kreunend poogt de bandiet overeind te komen, maar als hij tegen de punt van zijn zwaard aankijkt en de kille dreiging in Erics ogen ziet, zakt hij weer in elkaar. 'Wie het laatst lacht, lacht het best,' zegt de Noorman met een lachje, dat ook de Ranriker koude rillingen bezorgt. 'Wáár vochten jullie met z'n allen tegen die ene ruiter? Weet je de plek?' Een stom hoofdknikken is het antwoord. 'Dan breng je ons er als de bliksem heen!' zegt Eric grimmig. Snel en vakkundig binden ze de bandiet de handen. 'Ziezo! Lopen maar! En denk erom, geen handigheidjes...' herhaalt Eric 's mans eigen woorden van daarnet. 'Of we kietelen je nek met dit ijzertje,' vult Ottar aan. De rover ziet het lollige er niet van in en loopt met knikkende knieën voor zijn twee voormalige gevangenen uit. Zij volgen een oud karrespoor, tot zij een open plek bereiken, waar een reusachtige, eeuwenoude beuk boven het geboomte uitrijst. 'H-hier gebeurde het,' mompelt hun onvrijwillige gids schichtig. 'Hij vocht met zijn rug tegen de beuk, tot hij viel...' 'En waar ligt-ie dan?' klinkt Erics stem koud en dreigend. 'Denk erom, als je ons probeert...' 'Ja-ja maar...' stottert de rover bleek van angst. 'HIER lag hij... HIER... en hij is weg... zijn lichaam is verdwenen...

Hekserij,' stamelt de rover bijgelovig. 'De trollen hebben hem weggesleept...' De kerel liegt er niet om, dat is duidelijk; bovendien verraadt een flauwe indruk in het gras, dat er iemand gelegen heeft... Maar doden wandelen niet weg... Zwijgend zoekt Eric de naaste omgeving af en dan ontdekken zijn scherpe ogen een flauw spoor, dat in het kreupelhout verdwijnt... Peinzend keert de Noorman bij de anderen terug. Wat moet hij nu met Geirfinns krijger beginnen? Hij heeft hem niet meer nodig, maar... Het lijkt wel, of de man Erics gedachten raadt. 'Ik keer niet meer naar Geirfinn terug,' zegt hij bitter. 'Tenzij, om 't die oude tiran betaald te zetten, dat hij mijn makkers de dood heeft ingejaagd.' Eric knikt kort. Inwendig is hij blij met deze oplossing, hoewel hij zich voorneemt, de ander niet teveel in vertrouwen te nemen. De rover krijgt bijkans een stuip van schrik, als hij ontdekt, dat ze hem op deze plek willen achterlaten. Maar tegen de harde knuisten van Eric is hij niet opgewassen en even later zit hij met een prop in de mond stevig tegen een boom aangebonden. 'Je makkers zullen je wel vinden, hoor,' zegt Eric monter, 'dan weet jij vast wel een smoesje te bedenken om je eruit te praten... da's tenminste te hopen voor je, hè?' Grinnikend verdwijnen Eric en Ottar in het struikgewas...

Ze volgen Svein Langtands spoor een eindweegs door het woud, tot ze het ruisen van een beek horen en daar, aan de oever, vinden ze de Sakser. Blijkbaar heeft hij nog getracht bij het water te komen, want hij ligt met zijn hoofd voorover op een grote zwerfkei. Ze wentelen hem om en leggen hem in het gras. 'Hij is... nee!!' valt Eric zichzelf in de rede. 'Hij leeft nog! Hij beweegt!' De reus is danig toegetakeld en vol ontzag mompelt Ottar: 'Bij de goden! Die kerel moet van ijzer zijn! Een os zou nog aan zulke verwondingen bezwijken... Geen wonder, dat ze hem voor dood lieten liggen...' Hij vult zijn helm met water uit de beek en ze maken voorzichtig Sveins wonden schoon. De Sakser kreunt en begint onsamenhangend te mompelen. 'Toch is 't de vraag, of hij 't haalt,' zegt de Noorman somber. Opeens ziet hij de peinzende blik, waarmee Ottar hem opneemt en hij zegt scherp: 'Jij hebt nu zeker wel begrepen, hoe 't in elkaar zit? DIT is de boodschapper, wiens helm de rover in de grot droeg, en IK ben de andere! En om je de waarheid te zeggen, zijn we helemaal geen boodschappers!' Geirfinns krijger weet van louter verlegenheid geen woord uit te brengen en 't wordt er niet beter op als Eric onverstoorbaar verder gaat: 'Wat we wel zijn, gaat je niet aan; smeer 'm, als je wilt. Ik zal je geen strobreed in de weg leggen. Blijf je, stel dan geen vragen en verwonder je over niets!' Ottar knikt bedachtzaam en zegt een hele tijd niets. 'Nu, wat wil je? We hebben geen uren de tijd,' zegt Eric korzelig. 'Je hebt mijn leven gered,' antwoordt de Ranriker dan kalm, 'en ik heb nog een appeltje te schillen met Geirfinn. Ik blijf!' 'Mij best,' zegt Eric schouderophalend. 'Ik hoop, dat je er geen spijt van krijgt. Je zal moeten vechten voor een zaak, waar je part noch deel aan hebt. Later zal de beloning wel volgen, maar da's een schrale troost, want iedere dag, ieder uur, kan je laatste zijn... We moeten zijn wonden verbinden,' zegt Eric hoofdschuddend, 'en dan hier vandaan. Voordat...' Hij zwijgt en luistert gespannen. 'Ik hoorde het ook!' fluistert Ottar gejaagd. 'Er komt wat aan!'

Haastig helpt hij Eric Svein op zijn rug te hijsen. 'Door de beek,' bijt Eric zijn metgezel toe. 'Dan raken ze ons spoor bijster. Om de bocht zijn we uit hun gezicht en kunnen we wel weer over land verder!' Maar als zij door de kromming van de beek zijn, ontdekken zij hun vergissing. Onmerkbaar zijn de glooiende oevers overgegaan in steile rotswanden, zodat ze de bedding niet meer verlaten kunnen. 'Verder op misschien,' hijgt Eric, wiens rug bijna breekt onder de last van de reusachtige Sakser. Ze worstelen voort over de glibberige, verraderlijke rivierkeien, maar het draait op niets uit... De rotsen rijzen loodrecht omhoog; er is geen kans meer, om de beek te verlaten. 'En terug kunnen we ook niet, want dan lopen we die rovers in de armen,' gromt Eric nijdig en radeloos tegelijk. Dan horen ze het geruis van een waterval en even later staan ze op de plek, waar de beek zich in een gordijn van schuim over de rotsen stort. 'Wel, hier eindigt onze tocht,' gromt Eric verbeten. 'De waterval!' stoot Ottar hem eensklaps aan. 'Achter de waterval zoekt niemand ons!' Eric gromt goedkeurend en door een nevel van duizenden waterdruppeltjes schuiven ze dicht langs de glimmende rotsen, tot achter de sluier van neervallend water. Haastig werken zij zich naar binnen en met een zucht legt Eric de gewonde – die door het frisse bad iets schijnt bij te komen – op de stenen. Dan keert hij terug naar de opening en loert naar buiten. Drie rovers staan nabij de waterval en kijken bedenkelijk om zich heen. Ze staan op 't punt rechtsomkeert te maken als Svein Langtand ineens luid begint te ijlen. 'Stil eens,' hoort Eric een der kerels zeggen. 'Ik hoor ze... en ze zitten vlakbij...'

Aangetrokken door het gekreun van de gewonde Svein komen de rovers omzichtig nader. Terwijl Ottar radeloos probeert de ijlende Sakser stil te houden, wacht Eric met ontbloot zwaard op de dingen die komen gaan. Hij heeft zich zover mogelijk in het donker teruggetrokken en daardoor is hij op zijn gehoor aangewezen, want zien kan hij hen niet meer. 'Je ziet toch, dat ze hier niet zijn?' klinkt een mopperende stem. 'Ik ga terug! Ze zijn natuurlijk de beek overgestoken!' 'En die geluiden dan?' luidt het antwoord. 'Dat is 't juist,' gromt nummer een, ' 't deugt hier niet, maar...' Op dat moment echo't een vreemde, onwerkelijke kreet door de kloof. De bijgelovige rover slaakt een verschrikte gil. 'H-horen jullie dat?' stamelt hij, 'd-dat kwam uit de aarde...' De twee anderen kijken elkaar een beetje beduusd aan... maar dan rijzen hen de haren te berge, want een doffe stem lispelt: 'Wat... zoek... je... krijgers... van... het... roversvolk... bij... de... geesten... van... het... water...' Het water... het water... echo't het langs de grauwe rotsen. Dit is de kerels te bar. Zonder op of om te kijken draaien zij zich om en springen als hazen weg over de gladde keien... In zijn schuilplaats slaakt Eric een zucht van opluchting, terwijl hij het drietal, bolderend over de rotsen, nakijkt... Hij grinnikt vol leedvermaak als er een met een gil van schrik in de beek plonst. 't Was een dwaas idee, maar het is gelukt! 'Waar bijgeloof heerst, is het verstand op de loop, dat zie je nu maar weer,' wendt hij zich tot zijn metgezel. 'En nu als een haas hier vandaan, voordat ze van hun angst bekomen en met de hele bende terugkomen!'

'Maar waarom zouden we niet hier blijven, zolang je vriend er zo aan toe is?' werpt Ottar tegen. 'Dit is een goede schuilplaats en bovendien, ik heb nog een betere ontdekt!' Hij brengt Eric naar een gat, waar zij slechts kruipend door heen kunnen. Aan de andere zijde bevindt zich een druipsteengrot, zo groot, dat zij zich er gemakkelijk kunnen verbergen, zelfs al zouden de rovers de ingang achter de waterval vinden. Zij besluiten dus in de grot te blijven. De eerste dagen houden zij zich schuil, vanwege de rovers, die misschien nog naar hen zoeken. Maar dan wordt de honger en de koude in de grot Eric te machtig en gewapend met zijn zwaard trekt hij er op uit. Als hij na enkele uren terugkeert, beladen met brandhout en een paar konijnen, kan hij melden, dat de kust veilig is. Er kan nu een vuurtje gemaakt worden en zo, beurtelings jagend en de zieke verzorgend, verstrijken de dagen, tot de Sakser tekenen van herstel begint te vertonen. De rust en verzorging hebben hem goed gedaan en voor er 'n week voorbij is, zit Svein Langtand weer overeind. 'Nou, door dat gedonder met die bandieten is een hoop tijd verknoeid, Noorman,' gromt hij strijdlustig. 'Ik had Halfra willen waarschuwen, en...' 'Doe dat alsnog dan,' valt Eric in. 'Bovendien, Allan zit op Tyrfing te wachten op 't sein, dat hij Erwin in veiligheid moet brengen. En dat moet zo gauw mogelijk gebeuren ook, want als Geirfinn merkt, dat zijn ruiters niet terugkeren zal hij ook wel met zijn hele leger naar Tyrfing oprukken en zit mijn zoon in de knel.' 'Noorman... Erwin...' mompelt Ottar verbijsterd. 'Maar dan... dan...' 'Tja, ik heb je gewaarschuwd, verbaas je over niets,' grijnst Eric. 'En maakt het enig verschil voor je uit?' 'Nou,' zegt Ottar haperend. 'Jij... bent dan een koning, en ik...' 'Ach, klets niet kerel,' gromt Eric en zich tot Svein wendend vervolgt hij: 'Laat Halfra een van zijn Heruli's naar Tyrfing zenden, om Allan dat sein te geven. De rest van onze troep gaat naar de driesprong, op de weg naar Tyrfing. Ik wacht ze daar met Ottar op. Daar moet ook Halfra zich met zijn wolven bij ons voegen en dan zal 't wel lukken, Geirfinn tegen te houden, tot mijn zoon in veiligheid is! Begrepen?' Svein gromt instemmend en met een handdruk gaan zij uit elkaar.

Als we maar niet te laat komen, hamert het door Erics hoofd, als hij zich met Ottar voorthaast in de richting van de driesprong. Er is al zoveel tijd verloren... Maar nee, waarschijnlijk wacht Geirfinn de tijd, die zijn ruiters nodig hebben om de weg heen en terug naar Tyrfing af te leggen, voordat hij op pad gaat. Zonder zich veel rust te gunnen gaan zij dwars door de wouden naar het westen. Vier dagen later bereiken zij de driesprong en daar staat Eric verslagen stil. Een diep breed spoor verraadt, dat hier kort geleden een grote ruitergroep voorbijgekomen is... De mannen wisselen een stille blik. 'Eh... misschien zijn 't die rovers wel geweest,' oppert Ottar niet erg overtuigd. 'Ik ga er achteraan,' besluit Eric. 'Ik wil weten wat er aan de hand is. Wacht hier op de komst van mijn mannen. Keer ik NIET terug, laat ze dan naar Tyrfing optrekken.'

'Maar... die wolven,' zegt Ottar onzeker, 'die-eh kennen mij niet, hè?' 'Dan kruip je maar zolang in een boom,' antwoordt Eric, ondanks alles glimlachend. Hij geeft zijn metgezel een bemoedigende klap op zijn schouder en haast zich weer verder. Hoofdschuddend en weinig op zijn gemak staart Ottar hem na. Eric is al een flink eind de driesprong voorbij, als hij opeens de glinstering van wapens meent te zien. IJlings duikt hij weg en loert voorzichtig tussen het gebladerte door. Er ligt inderdaad een krijger langs het pad, half verscholen onder de struiken. Met een grimmige trek op zijn gezicht sluipt de Noorman weg, om die gluiperd in de rug te komen... Behoedzaam nadert hij de plek langs een ruime omweg. De kerel ligt er nog steeds... in dezelfe houding... en dat is geen wonder... Het is een dode!

Een plotselinge gedachte doet Eric haastig op de levenloze gedaante toetreden en zijn vrees wordt bewaarheid. Het is één der Heruli's, die Biar en Axe naar Halfra's schuilplaats begeleid hebben... En dan is dit dus de boodschapper, die Halfra weer naar Allan gezonden heeft met het sein voor Erwins bevrijding. De Noorman staart somber langs het pad. Tegenslag op tegenslag. Alle pogingen om zijn zoon uit Tyrfing weg te krijgen lopen op niets uit. Over een paar dagen staat Geirfinn daar voor de poort en is het voorgoed te laat. Woedend springt Eric overeind en zet half in de looppas zijn tocht voort. In de namiddag ontdekt hij de troep; 't zijn inderdaad Geirfinns mannen. Hij volgt hen op een afstand. De duisternis is al ingevallen als ze pas stilhouden om kamp te maken. Kwam Halfra nu maar, denkt de Noorman, en kon ik mijn afdeling krijgers bij Tyrfing maar waarschuwen... Opeens meent hij een flauw gerucht achter zich te horen. Hij draait zich om en staart één ogenblik als versteend naar de krijger met de opgeheven boog. 'Halt! Doodt hem niet,' hoort hij nog schreeuwen. Dan voelt hij een felle pijn langs zijn hals en door een duizeling overmand, zakt hij ineen.

'Hij komt bij, geloof ik,' hoort Eric een stem zeggen. 'Zal ik hem wat te drinken geven?' 'Niet nodig,' gromt een andere stem. 'Als hij verteld heeft, wat ik weten wil, moet hij tóch dood.' Ai, denkt Eric, dan kom ik voorlopig liever niet bij... Hij hoort aan de geluiden dat de mannen zich verwijderen en opent voorzichtig één oog. Hij ligt in een hoek van Geirfinns tent. De oude vorst van Ranrike en een krijger, waarschijnlijk de aanvoerder van de troep, zitten voor de ingang en spreken gedempt met elkaar. Er wordt verder niet naar Eric omgekeken, al laat men hem geen ogenblik alleen. De volgende morgen slepen ze de Noorman op een draagbaar en de tocht naar Tyrfing gaat verder. Hij houdt zich nog steeds buiten kennis, maar uit een gesprek tussen enkele krijgers blijkt, dat Geirfinn besloten heeft hem te doden, als hij die avond nog niet bijgekomen is... Dat ziet er dan lelijk uit, peinst Eric. Als ik NIET bijkom, doden ze mij, als ik WEL bijkom doden ze me óók... Tegen de avond komt hij dan maar met veel gekreun bij kennis. Ogenblikkelijk laat Geirfinn een kamp opslaan. 'Waar ben ik,' stamelt Eric, zodra hij weer in Geirfinns tent ligt. 'W-water... dorst...' Op een teken van Geirfinn giet de krijgsoverste de ogenschijnlijk verzwakte gewonde enkele slokken in. 'Honger,' prevelt Eric, die bedenkt, dat hij het zo nog wel een tijdje kan rekken. Maar Geirfinn is niet van plan eten te verknoeien aan een ten dode opgeschrevene. 'Waarom liep je weg?' snauwt hij. Eric staart hem glazig aan. 'Wég? Ik ben niet weggelopen... hé... Hoor je dat?' fluistert hij dan. Geirfinns ogen vernauwen zich. 'Ja, wolven, ik hoor ze...' gromt hij achterdochtig. 'Wat zou dat?' 'Het is de weerwolf,' mompelt Eric hees. 'Ach... niets kan jou en je krijgers nog redden...'

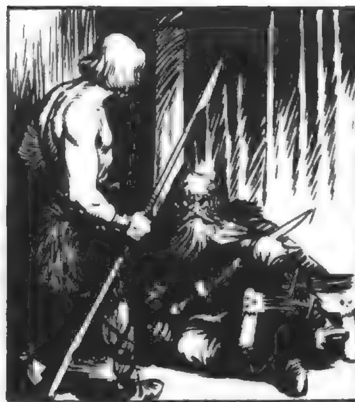

'Wat bazel je, kerel?' raast Geirfinn, 'wat zijn dit voor praatjes? Een weerwolf? Bah! Waarom liep je weg? Zeg op, of ik klief je schedel!' Eric haalt lijdzaam de schouders op en sluit de ogen. 'Klief maar! Ze komen me toch halen,' mompelt hij afwezig. 'Mij... en jou... en allemaal... omdat ik hier lig te sterven...' Nauwelijks heeft hij dit gezegd, of van veel dichterbij nu klinkt het angstaanjagende wilde gehuil van een wolf, even later gevolgd door een vreemde onaardse kreet. Geirfinn, die het zwaard al half uit de schede heeft, gluurt naar de Noorman, die erbij ligt of hij zojuist de geest gegeven heeft. Er komt een uitdrukking van bijgelovige vrees in zijn wrede ogen. 'W-wat was dat?' stoot hij uit. 'Die kreet... dat was toch geen wolf en geen m-mens ook... Vooruit, ga kijken, lummelige lafaard,' valt hij tegen de krijgsaanvoerder uit. 'Ga kijken wat er aan de hand is en jaag die ondieren het bos in. Vijfhonderd krijgers zijn toch zeker wel tegen een troep wolven opgewassen!?' De aanvoerder verlaat als een opgejaagd hert de tent. 'Waag het niet terug te komen voordat de wolven tot de laatste man... eh... de laatste wolf uitgeroeid zijn,' brult Geirfinn hem nog na. Dan draait hij zich grommend en hijgend om... en staat versteend van schrik en ongeloof stil. Want zijn gevangene, die daar net nog ten naaste bij dood leek, staat nu springlevend, met een van Geirfinns eigen speren losjes in de hand, in het midden van de tent en fluistert dreigend: 'Eén kik en het is je laatste geweest.' De jichtige vorst durft geen vin te verroeren en vergeet van louter schrik zijn mond dicht te doen. 'Ik kon deze kans niet laten lopen, waarde heer,' lispelt Eric, 'hoewel het wel een slechte beloning is voor je... he... gastvrijheid.' Het lachje, dat deze woorden vergezelt, jaagt Geirfinn de rillingen over het lijf. 'Je wilde mij wat vragen?' vervolgt de Noorman. 'Welnu, luister en je zult meer vernemen dan je ooit voor mogelijk had gehouden!

Ga zitten!' beveelt Eric. Geirfinn gehoorzaamt met een plof. 'Waar is je moed gebleven, Geirfinn? Is één speerpunt voldoende om je de spraak te ontnemen? Er lopen buiten deze tent vijfhonderd mannen, die op de minste kreet te hulp zouden komen. Maar dat zou je het leven kosten en dus durf je niet... Geirfinn is geen held. Het was geen heldendaad om vrouwe Godelinde* met haar kind Hrulf te vervolgen. Er was ook geen heldenmoed voor nodig om Wograms burcht aan te vallen terwijl de koning afwezig was.' Buiten huilen de wolven. 'Hoor je ze?' vraagt Eric. 'Weet je waar die vandaan komen? Die wolven komen van wat eens Wograms burcht was.' Geirfinn kijkt de Noorman met uitpuilende ogen aan. Zijn ademhaling gaat gejaagd. Er schijnt langzaam iets van de waarheid tot hem door te dringen, want met zichtbare moeite stoot hij uit: 'Wat... wie ben jij? Is de Noorman dan niet dood? Ben jij soms...' Een hoestbui onderbreekt zijn woorden. Hij beweegt zijn hand in de richting van zijn keel en glijdt dan van zijn zetel af. Een ogenblik staat Eric bewegingloos. Is dit een list? Omzichtig nadert hij de op de grond liggende figuur. Er is geen twijfel mogelijk: vorst Geirfinn van Ranrike is dood. Gestorven van angst. Dit schept een geheel nieuwe situatie. Met Geirfinn als gijzelaar was hij betrekkelijk veilig, maar wat zal er gebeuren als men hem hier met de dode vorst vindt? Het antwoord op deze vraag laat niet lang op zich wachten. Buiten klinken snelle voetstappen; het voorhang van de tent wordt opzij gerukt, een krijger roept: 'De weerwolf is in het kamp, onze aanvoerder is...' Dan ziet hij Eric en de levenloze figuur op de grond en hij schreeuwt: 'Te wapen! Verraad! Moord!'

*Lees: 'Svitjold's offer'.

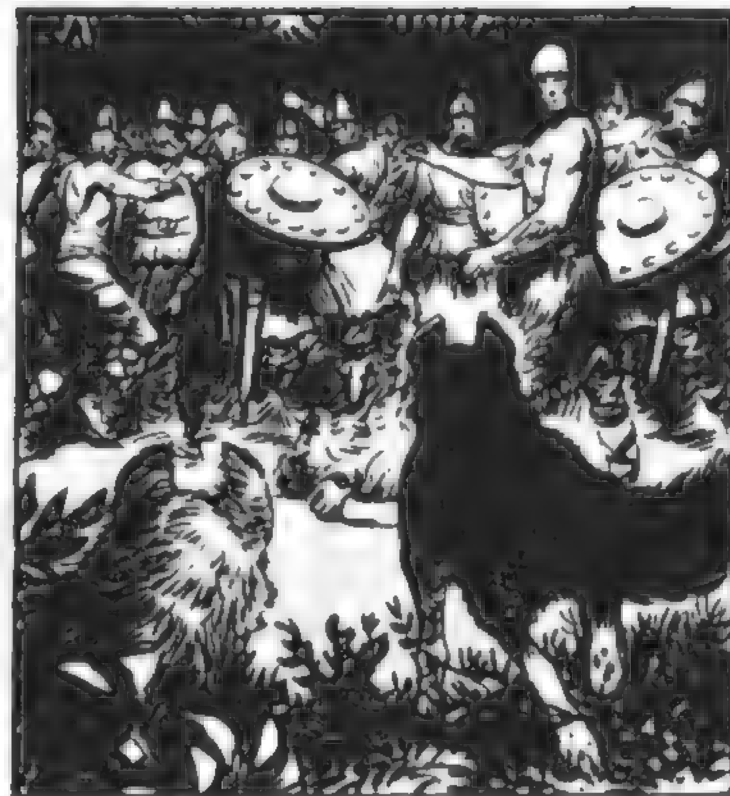

Op de alarmkreet van de krijger stormen meerdere Ranrikers de tent binnen. 'Weet wat je doet,' schreeuwt Eric. 'Wie mij met een vinger aanraakt, zal het slecht bekomen. Hij sterft zoals Geirfinn gestorven is! Door de wraak van de weerwolf!' Op het horen van deze naam houden de krijgers onwillekeurig de pas in en snel treedt Eric achteruit. 'Overtuig jezelf,' zegt hij. 'Geen verwondingen zullen jullie op het lichaam van je vorst aantreffen. De onzichtbare hand van de weerwolf heeft hem verslagen.' Enkele van de dappersten komen naderbij en gluren verstolen naar de stille gedaante. 'Het is waar,' fluistert er een. 'Geen wonden, niets.' 'Tegen de machten van de weerwolf is geen strijd mogelijk,' buldert Eric. 'Maak dat je wegkomt, vlegels! Vertel je kameraden hoe het de koning vergaan is en zeg hen dat hun hetzelfde lot wacht als mij één haar gekrenkt wordt.' Dreigend springt Eric naar voren en de aanblik van deze blonde reus, die bovendien zo pas nog op sterven lag, is de mannen te bar. Doodsbenauwd stommelen zij over elkaar heen de tent uit. 'Mooi zo,' mompelt Eric tevreden. 'Het bijgeloof heeft ze zo te pakken dat zij eenvoudig niet meer denken kunnen. Dat moet ik zien uit te buiten.' En zichzelf een indrukwekkende houding aanmetend schrijdt ook hij naar de tentuitgang. Uit vrees voor Halfra's wolven, waarvan de brutaalsten zich al in het kamp vertoond hebben, heeft het merendeel der krijgers zich naar het midden van de kampplaats teruggetrokken. De tijding van Geirfinns dood gaat van mond tot mond en bij de verspreiding van dit gerucht verandert Eric zo langzamerhand in een gedrocht met slagtanden en berenklauwen. De krijgers deinzen dan ook sidderend achteruit als het tentdoek opzij gerukt wordt. Maar als niemand anders dan de Noorman ongewapend in de ingang verschijnt schreeuwt één der Ranrikers: 'Als dat een monster is, ben ik het ook,' en terwijl hij zijn boog met een ruk omhoog brengt, laat hij erop volgen: 'En IK wil weleens zien wie mij verhinderen kan, die kerel overhoop te schieten!'

Het lijkt er inderdaad veel op, dat de krijger zijn woorden waar zal maken... maar dan zakt hij eensklaps met een snerpende kreet voor de ogen van zijn makkers in elkaar... uit zijn rug steekt een gevederde pijl... Ogenblikkelijk begrijpt de Noorman dat dit het werk van Axe moet zijn, want niemand anders zou zo feilloos zijn doel kunnen treffen. Maar voor de Ranrikers, die de schutter – goed verscholen in een hoge boom – niet opmerken, lijkt dit hekserij. Zij lopen elkaar haast onder de voet om maar zo gauw en zo ver mogelijk uit de buurt te komen van die geheimzinnige blonde krijger. De Noorman begrijpt, dat het de verkeerde kant dreigt uit te gaan. Hij hoopt deze troep te kunnen inschakelen tegen Branwen en wanneer ze nu op de vlucht slaan komt daar niets van terecht. 'Halt!' schreeuwt hij. De krijgers staan als lammeren stil. 'Er zal jullie niets gebeuren!' begint Eric, 'wanneer jullie...' Op dat moment hoort hij een gerucht en springt zijn hond Wolf, gevolgd door een van haar jongen, geruisloos naast hem. Dit is de druppel, die de emmer doet overlopen. Als bij afspraak draaien de mannen uit Ranrike zich om en snellen in alle richtingen het bos is, achtervolgd door enkele wolven die dit een prachtig spel vinden. Het geeft niet of Eric hen naroept, dat hen niets gebeuren kan. De bijgelovige krijgers hebben daaromtrent hun eigen mening en hoe gauwer zij deze duivelse plek achter zich gelaten hebben, hoe liever het hen zal zijn. De enkeling die nog een blik achterom waagt, wordt niet weinig in deze overtuiging gesterkt door de woeste verschijning van Halfra, die nu in de lichtkring opdoemt. De Noorman staart hen spijtig na. Dan wendt hij zich tot Halfra, die grinnikend naast hem staat. 'Vlug er achteraan met de wolven!' gromt hij. 'Als we hen niet tegenhouden rennen ze in één ruk terug naar Ranrike en dan ontgaat ons de enige krijgsmacht die sterk genoeg is, om de strijd met Branwen aan te binden...'

Met Halfra haast Eric zich achter de Ranrikers aan. Overal om hen heen horen zij kreten en rennende voetstappen, vermengd met het sinistere gekef van een wolf, hier en daar. 'Het heeft geen zin,' hijgt Halfra na enige tijd. 'Het enige wat mijn wolven kunnen is mensen, die zich te dicht bij Wograms burcht waagden, verdrijven; niet om hele legers tegen te houden.' 'Maar je ging toch met ze op jacht?' houdt Eric vol. 'Als ik de jachtroep geef, vallen ze aan om te doden,' gromt de Weerwolf, 'en dan is het hek van de dam. Als mijn wolven op mensen moeten jagen zien ze geen onderscheid.' Hierin moet Eric Halfra gelijk geven en hoezeer het hem ook spijt, keren ze dus maar op hun schreden terug. Nabij het kamp voegen Axe, Svein, Biar en de andere Heruli zich bij hen. Erics metgezel Ottar is er niet bij. 'Hij zat ergens nabij de driesprong in een boom en weigerde eruit te komen, hoewel ik hem bezwoer, dat mijn wolven hem niets zouden doen,' zegt Halfra. 'Dan zit hij er waarschijnlijk nu nog,' grinnikt Eric. 'We zullen die arme kerel wel helpen.' Maar dan betrekt zijn gezicht. 'Door deze onverwachte ontwikkeling zijn we weer even ver als toen hij naar Geirfinn vertrok.' De krijgers van Ranrike die Eric gehoopt had in het veld te kunnen brengen tegen de wapenknechten van Branwen zijn er als hazen vandoor gegaan; andere middelen om de strijd tegen haar aan te binden heeft hij niet. Daarentegen houdt de sluwe Keltische alle troeven in handen... Een por tegen zijn schouder wekt hem uit zijn overpeinzingen. 'Wat is dat voor een schijnsel in de richting van de heirbaan naar Tyrfing?' fluistert Halfra. Zij haasten zich door het woud om poolshoogte te nemen en zien een grote groep Ranriker krijgers, vele gewapend met fakkels, onder luid misbaar voortsnellen langs het pad naar Tyrfing. 'Met al die fakkels en dat geschreeuw proberen ze natuurlijk boze geesten en weerwolven op een afstand te houden,' merkt Halfra grijnzend op. Opeens grijpt Eric zijn makker bij de schouder. 'Ik heb het!' zegt hij. 'Er is één wapen, waar we Branwen mee kunnen verslaan... Haar bijgeloof! Snel Halfra, roep je wolven bijeen en kom mee!'

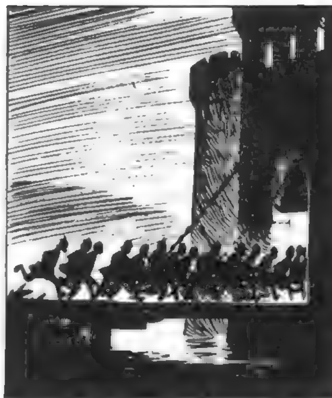

Schreeuwend en zwaaiend met fakkels haast de troep Ranrikers zich naar Tyrfing. Daar kunnen ze bescherming vragen tegen de verschrikkingen van de wolven. De ondieren schijnen echter de achtervolging opgegeven te hebben en de krijgers beginnen juist hun moed een beetje terug te krijgen, als het naargeestige gehuil plotseling weer overal rondom in het woud weerklinkt. En dan is het, alsof de hel losbarst: een der krijgers slaakt een gil van schrik, als eensklaps de fakkel uit zijn hand gerukt wordt en met een wijde boog in het kreupelhout verdwijnt. Het gebeurt zo plotseling, dat niemand de flitsende pijl ziet, die de fakkel doorboorde. Even later overkomt een tweede krijger hetzelfde, dan een derde. Eén voor één worden hun de flambouwen als het ware uit de handen getrokken en hierdoor raken ze zo overstuur, dat ze uit zichzelf hun fakkels maar een eind het bos ingooien. Het duurt niet lang of de troep stommelt in volslagen duisternis verder. De wolven komen nu ook tevoorschijn en aan beide zijden van het pad zien de doodsbenauwde krijgers de sluipende grauwe dieren met hun felgloeiende ogen naar hen loeren. En dan galmt uit het woud een vreemde, hese kreet: 'De zoon van de Noorman... De zoon van de Noorman... in ruil voor jullie levens. Breng de zoon van de Noorman buiten de muren van Tyrfing... Jullie enige redding!' Keer op keer echo't deze boodschap over hun hoofden en terwijl de Ranrikers in voortdurende vrees voor nieuwe verschrikkingen hijgend voortrennen, grijpt Eric Halfra bij de arm en zegt grijnzend: 'Mogelijk is het nu tot hen doorgedrongen, maar ik zal het ze nog een beetje duidelijker maken...' In het kort deelt Eric hem zijn plannetje mee en even later verdwijnt hij, in Biars wapenrok gestoken, in het struikgewas. Door een bocht in het pad af te snijden, weet hij de Ranrikers voor te komen. Tussen de struiken, langs de heirbaan, wacht hij hun komst af.

De Ranrikers rennen alsof de duivel hun op de hielen zit en als de laatste krijgers hem passeren, glipt Eric geluidloos uit zijn schuilplaats en begint mee te rennen. Hij tracht zich zo onopvallend mogelijk te maken, maar dit is amper nodig, want niemand let op hem. Ongemerkt werkt hij zich tussen de andere krijgers in, waarbij zijn jammerkreten niet voor die van de Ranrikers onderdoen. Als de stem uit het woud weer op dreigende toon de uitlevering van de zoon van de Noorman verlangt, klinkt eensklaps in het midden van de troep de schrille stem, van niemand anders dan de Noorman: 'Maar we zijn onschuldig; heb genade! Wij hebben die zoon niet!' kermt Eric en hij onderdrukt met moeite een grijns als blijkt, dat Halfra de bedoeling begrepen heeft. 'Op Tyrfing zul je hem vinden; op Tyrfing,' galmt het dreigend door het bos. 'Dan moeten ze daar op Tyrfing die zoon gauw buiten de poort zetten, kerels!' schreeuwt Eric schel. 'Dat zullen we hun wel zeggen!' 'En als ze niet willen, doen wij het zelf!' valt een ander in. 'Dan zullen we hen wel dwingen.' 'Ja, anders gaan we er allemaal aan,' jammert Eric, 'hoor die wolven eens.' En zo, vergezeld door het huilende wolvenpak, onder de sombere kreten van 'Weerwolf' Halfra, opgezweept door de duistere voorspellingen van Eric, stormt de bange groep op de muren van Tyrfing af. De wachters op de transen luisteren argwanend naar het verwarde gedreig, gehuil en gesmeek en denkende met een bende vagebonden te doen te hebben, houden ze de valbrug omhoog. Het duurt echter niet lang, of ze ontdekken dat het Ranrike-krijgers zijn. Aangezien Branwen troepen uit Ranrike verwacht, haasten zij zich nu de poort te openen. De tierende horde tuimelt als een lawine de burcht binnen... en met hen Eric de Noorman, schreeuwend en brullend als de rest. Zodra hij de poortwachters voorbij is, verhuist de Noorman weer naar de achterhoede. Vlak voorbij de poort neemt hij zijn kans waar en verdwijnt met een sprong achter een muur.

Terwijl Eric stilletjes verdwijnt, ontstaat er op de binnenplaats een enorm kabaal. De aanvoerder der Ranrikers eist tot Haugar toegelaten te worden. De hoofdman van Tyrfing, die niet weet wat hij hiermee aan moet, omdat Haugar nu eenmaal dood is, begint er hartgrondig spijt van te krijgen dat hij deze opgewonden krijgers, die er uitzien alsof zij tot alles in staat zijn, binnengelaten heeft. Hun aantal ontloopt dat van zijn eigen krijgers niet veel en omdat hij ze niet zonder kleerscheuren weer naar buiten kan werken, besluit hij de wijste partij te kiezen en ze maar tot Branwen toe te laten. Die zal waarschijnlijk wel een oplossing weten. Als de troep onder stevige bewaking het hoofdgebouw van de burcht binnengeleid wordt, staart Eric hen grijnzend na. 'Beginnen jullie daarbinnen maar vast de boel op stelten te zetten,' mompelt hij, 'dan zal ik buiten de wanorde nog een beetje vergroten en dan moet ik mij erg vergissen als jullie elkaar niet binnen het kwartier om de oren slaan...' Inmiddels luistert Branwen met stijgende onrust en schrik naar de verhalen van de hoofdman der Ranrikers, die in zijn opwinding hoe langer hoe meer overdrijft. 'En nu eist dat monster de zoon van de Noorman,' schreeuwt hij ten laatste, 'en ik raad jullie aan, dat knaapje gauw buiten de poort te zetten voordat wij allemaal naar de weerlicht gaan!' 'Oh, nee,' hijgt Branwen, 'dat kan niet... Hij is de koning...' Hoe benauwd zij ook is, het idee om zonder slag of stoot afstand van Erwin te moeten doen, lokt haar niet aan. Dat zou meteen het einde van haar droom betekenen. 'Ik zal wel iets bedenken,' zegt zij schril. 'De goden van mijn volk zijn sterk; zij hebben mij al eerder tegen de weerwolf beschermd en dat was nog wel buiten. Hier binnen de muren van de burcht kan ons dus voorlopig weinig gebeuren... eh... geloof ik.' Maar als om haar woorden te logenstraffen, klinkt op dat moment ergens vanuit de buurt een ijselijke kreet, gevolgd door een plons. Op slag is het doodstil in de hal. De mannen grijpen naar hun zwaarden en pogen zich achter elkaar te verschuilen. Weer snerpt een langgerekte schreeuw over hun hoofden... weer het geluid van een doffe slag. 'H... he... het lijkt wel,' stamelt Branwen met droge lippen. 'Het lijkt wel of daar iemand in de slotgracht wordt gegooid.'

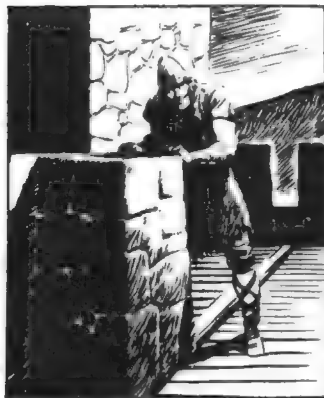

Op dat ogenblik komt een van de wachters de zaal binnen wankelen. Doodsbleek en angstig. 'Wat doe je hier? Waarom ben je niet op je post?' bijt Branwen hem toe. 'Geef antwoord!' De wachter beweegt zenuwachtig zijn lippen. 'Het... het spookt daar,' fluistert hij tenslotte nauw hoorbaar. Weer klinkt buiten een schreeuw, gevolgd door een plons. 'Daar gaat er weer een,' jammert de man. 'Ze gaan er allemaal in... één voor één...' 'Wáárin? Wie doet dat dan?' sist Branwen stampvoetend. 'Niemand. Er is niemand, alleen een schaduw, dan een kreet en een plons,' antwoordt de man angstig. 'Eh... in de s... slotgracht...' Het opgewonden gemompel verstomt als bij toverslag als een groot brok steen door de schoorsteen naar beneden klettert op de vuurplaats en een regen van vonken en as de zaal injaagt. Dan klinkt een holle stem, langzaam en duidelijk: 'De weerwolf eist de zoon van de Noorman. Breng de zoon van de Noorman buiten de poort. Wie de weerwolf weerstreeft is ten dode gedoemd!' Als de laatste echo van deze woorden is weggestorven, ontstaat onder de aanwezigen een geweldig tumult. Tierend dringen zij naar voren en eisen uitleving van de zoon van de Noorman. Tevergeefs tracht Branwen hen te kalmeren. 'Ik zal een offer brengen!' roept zij. 'Mijn goden zullen mij zeker helpen!' Maar de Ranrikers luisteren niet en blijven opdringen. 'Stilte!' brult de hoofdman van Tyrfing. 'Terug, of ik...' De aanvoerder van Ranrike springt naar voren en velt met een geweldige houw van zijn zwaard de hoofdman van Tyrfing, voor deze op tegenweer bedacht is. 'Vooruit, mannen!' roept hij ze toe. 'Wij zullen de zoon van de Noorman zelf wel halen!'

De moord op de hoofdman van Tyrfing is het sein voor een woedende vechtpartij. Branwen staat terzijde en ziet haar dromen als een kaartenhuis ineenstorten. Buiten worden de wachters door een of andere geheimzinnige macht in de slotgracht geduwd. Binnen gaan de hulptroepen uit Ranrike en haar eigen mensen elkaar te lijf. De weerwolf eist Erwin op... In deze nood zoekt Branwen steun bij de magie en het bijgeloof van haar Keltische voorouders. 'Er moet een offer gebracht worden,' brabbelt zij wezenloos. 'Een offer, ja, een heel groot offer...' Er komt een vreemde, waanzinnige glans in haar ogen. Zonder op de strijdenden te letten, glipt zij de zaal uit. Boven op het dak staat Eric bij de schoorsteen tevreden te luisteren naar het wapengekletter en de schorre kreten beneden. Het eerste deel van zijn programma is volgens wens verlopen. Nu snel naar beneden en op zoek, naar Allan! Het is een ontzettend verwarde toestand in de burcht, en dat maakt het zoeken niet gemakkelijk. Maar Eric heeft geluk; terwijl hij door een donkere gang sluipt, hoort hij gedempt roepen: 'Ja, hierheen!' Het is Allan, die – terecht vermoedend, dat Eric de bron is van alle vreemde verschijnselen van de laatste uren – op zoek is gegaan. Samen spoeden zij zich voort door de gangen van de burcht. Onderweg vertelt Allan, dat Erwin zich op aanraden van Branwen verborgen houdt in het gewelf. 'Hier om de hoek is de trap naar beneden,' fluistert Allan. Maar als zij de trap bereikt hebben, blijven zij verlamd van schrik staan. Onder aan de trap liggen een paar Tyrfingers. De deur van Erwins schuilplaats staat open... Het vertrek is leeg...

'Te laat!' hijgt Allan. 'De kerels uit Ranrike zijn ons voor geweest!' 'Dat is dan wel in orde', stelt Eric de Heruli gerust. 'Ik heb hun als "weerwolf" immers opgedragen Erwin levend buiten Tyrfing te zetten. Het loopt alleen vlotter dan wij hadden mogen hopen.' Ze keren weer terug naar buiten. Maar als zij in de schaduw van een muur voorzichtig naar de poort gluren, zien zij tot hun verbazing, dat deze secuur gesloten is... Buiten de poortwachters is er niemand! 'Misschien moeten zij nog komen?' fluistert Allan. Maar Eric kijkt bedenkelijk op. 'Er moet iets misgelopen zijn,' mompelt hij. 'Waar zouden die kerels hem naar toe gebracht hebben?' Een ogenblik staan zij besluiteloos. 'Of zou Branwen ertussen gekomen zijn?' oppert Allan. Eric antwoordt niet; hij wendt zijn hoofd in alle richtingen. 'Ik ruik een brandlucht.' 'Een brandlucht?' herhaalt Allan. 'Branwen... ik heb haar horen zeggen, dat zij een groot offer zou brengen...' Zij kijken elkaar ontsteld aan, beiden met dezelfde gedachte. 'Kom mee!' roept Eric. 'Misschien zijn we nog op tijd!' Zonder zich er om te bekommeren of zij gezien worden, hollen zij de binnenplaats over. Hier en daar liggen dode en gewonde Tyrfingers en Ranrikers. De strijd schijnt wat geluwd te zijn, behalve op één punt, de trap, die naar de weergang voert. En bij het flakkerende licht van de flambouwen zien zij, dat de Ranrike-krijgers bezig zijn de hevig worstelende Erwin naar boven te duwen...

Eric wil al de weergang op stormen, als Allan hem tegenhoudt. 'Ga niet zo!' zegt hij. 'Dat is te gewoon. Wacht, ik weet iets!' Hij trekt hem mee naar een donkere hoek. De Ranrikers hebben intussen de grootste moeite met Erwin. De jongen verzet zich uit alle macht; zelfs heeft hij een arm vrij gekregen en deelt rake klappen uit. Het geeft allemaal niet veel; onweerstaanbaar is de druk, die hem naar boven stuwt. Als de worstelende troep de weergang bereikt, stormt Branwen hen met wilde ogen tegemoet. 'Houd op!' roept zij schril. 'Ik heb al een offer gebracht!' Vergeefs vecht zij om te voorkomen, dat Erwin in de slotgracht gegooid zal worden. Ruwe handen sleuren haar opzij. Ten prooi aan een uitzinnige opwinding, krijst de Keltische alle godennamen die haar te binnen schieten uit. 'Ik heb jullie een offer gebracht. MIJN EIGEN VADER heb ik jullie geofferd, waar blijft jullie hulp!' Noch de goden noch de Ranrikers schijnen op dat ogenblik tijd voor Branwen te hebben. De jongeling, die volkomen uitgeput is en geen weerstand meer biedt worden de armen op de rug gebonden. Seconden slechts scheiden hem van het ogenblik, dat men hem in de slotgracht zal werpen, en dan... Dan slaakt Branwen opeens een vreselijke gil. Het gaat de mannen door merg en been; onwillekeurig kijken zij in de richting die de vrouw met trillende vingers wijst. 'Daar!' steunt zij, 'daar... is... hij...'

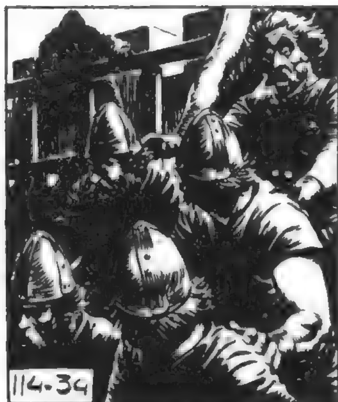

De krijgers deinzen achteruit voor de grote harige gestalte die over de trans nadert. 'Een monster met het gezicht van de Noorman,' hijgt Branwen. 'De weerwolf... Het is de weerwolf!' De vermomming, welke Allan in allerijl met behulp van een paar berenhuiden, wat houtskool en as gemaakt heeft mist haar uitwerking niet. Zelfs Erwin blijft roerloos liggen op de plaats waar de krijgers hem loslieten en staart verbijsterd naar het grauwe masker met de spookachtige oogsgaten en de bijna vormeloze mond. 'Jullie lafaards van Ranrike,' gromt het 'monster', terwijl hij dreigend naderbij komt. 'Het bevel luidde: "De zoon van de Noorman buiten de poorten te brengen," NIET hem in de slotgracht te verdrinken! Scheer jullie weg, voordat mijn toorn jullie treft en het lot van Geirfinn ook jullie deel wordt.' De Noorman doet een dreigende stap naar voren, maar de Ranrikers hebben deze aansporing niet nodig. Bleek van angst verdringen zij elkaar om maar het eerst bij de trap naar beneden te komen. Ook Branwen tracht zich, worstelend als een bezetene, een doortocht te banen, maar de stem van het 'monster' roept haar een halt toe. 'Met jou heb ik nog wat te vereffenen,' klonkt het dreigend. Verwilderd zoeken Branwens ogen een uitweg, als zij de schrikaanjagende gestalte op zich toe ziet komen. De toegang tot de trap en de deur naar de toren worden versperd door Ranrikers; er staat dan nog slechts één weg open en in haar bijgelovige vrees aarzelt zij niet deze weg te kiezen. Snel klimt zij op de trans en voor de ogen van de Noorman springt Branwen met een door merg en been gaande gil naar beneden, waar het donkere water van de slotgracht haar wacht.

De Ranrikers raken in paniek na de wanhoopsdaad van Branwen. Duwend en scheldend dringen zij elkaar van de smalle trap om maar zo gauw mogelijk weg te komen, wég van dit vreselijke monster, dat daar dreigend op hen toesloft. Erwin is totaal vergeten... Verbijsterd, zonder te weten wat er eigenlijk aan de hand is, heeft deze de razendsnel opeenvolgende gebeurtenissen over zich heen laten gaan. Dan bevindt hij zich opeens alleen tegenover de angstwekkende gedaante, die de bijgelovige Branwen en de krijgers voor 'Weerwolf' houden. En deze weerwolf blijkt bij nadere beschouwing wel héél bekende trekken te hebben! Maar het kán immers niet; Branwen heeft hem toch altijd verzekerd, dat zijn vader dood is? Ongelovig doet Erwin een stap naderbij en dan, als die stem zijn naam uitspreekt, kan hij niet langer twijfelen. 'Vader!' roept hij uit.

Meer woorden willen hem niet over de lippen... Dan echter betrekt zijn gezicht weer. Hij buigt zich over de borstwering en staart omlaag in het donkere water. Slechts een wijd uitlopende kring toont nog aan, waar Branwen, de Keltische, in de slotgracht verdween, om nooit meer boven te komen. Zwijgend legt Eric zijn hand op Erwins schouder. Hoe goed begrijpt hij, wat er op dit moment in het hart van de licht ontvlambare knaap moet omgaan. 'Het kwaad straft immers zichzelf!' mompelt hij voor zich heen. Erwin kijkt hem even in felle verontwaardiging aan. 'Branwen was goed voor mij. Zij...' 'Kom mee, mijn zoon,' onderbreekt Eric hem grimmig, 'dan kun je zien, hoe goed ze voor haar eigen vader was... en snel, of wij komen te laat...'

Onder het voortrennen vertelt de Noorman zijn zoon, dat Branwen haar eigen vader geofferd heeft. met de burcht als brandstapel... Rillend van afgrijzen volgt Erwin zijn vader door de rook heen. De grote hal is een vuurzee. Het lijkt onmogelijk, er binnen te komen. Dan zien ze door de opwaaiende vlammen een stille gedaante op de grond uitgestrekt. Diep voorover gebogen rent Eric naar voren. Mogelijk is de oude scheepsbouwer nog te redden! Erwin gaat er achteraan, maar met een schreeuw ziet hij opeens een balk met luid gekraak naar beneden komen. Zijn vader struikelt en valt midden tussen de vlammen...

Inmiddels is buiten de poort fel gevochten tussen de Ranriker krijgers en Erics mannen, onder bevel van Svein Langtand en Astara. Maar 't zijn vooral de op wraak beluste Heruli's, die de doorslag geven en de ontredderde Ranrikers zijn het bos in gevlucht, waar Halfra's wolven hen nu rusteloos voortjagen... De strijd is gestreden... maar... waar is Eric? Waar is zijn zoon? 'De burcht brandt,' schreeuwt Allan. 'En dáár heb ik de Noorman het laatst gezien... Ze moeten daar nog zijn!' En terwijl de hitte hem in het gezicht slaat stormt hij over de krakende brug...

Op 't zelfde moment maken zich schaduwen uit de rook los en strompelen Eric en Erwin, met Cendrach over hun schouders naar buiten... Seconden later stort de poort met een onheilspellend gekraak ineen... 'Het was bijna misgegaan,' hijgt Eric. 'Ik viel en als Erwin er niet geweest was, stond ik hier nu niet...' Ze leggen de scheepsbouwer op een beschut plekje en terwijl Allan en Erwin, de twee oude makkers, elkaar uitbundig begroeten, onderzoekt Biar de oude man. Zijn verwondingen blijken gelukkig mee te vallen. Hij steunt en komt langzaam weer bij kennis. Een matte glimlach verspreidt zich over zijn gezicht, als hij Eric herkent. Maar dan staart hij somber voor zich uit. 'Branwen... is dood, nietwaar?' fluistert hij. Eric knikt en langzaam rolt er een traan uit Cendrachs oog. 'Zij moet verdoemd zijn geweest,' mompelt hij, 'en toch... zij was toch mijn kind...' Met gebogen hoofd luistert Erwin toe. Eric keert zich af en staart naar de brandende burcht. De anderen voegen zich bij hem. Zwijgend slaan zij de ondergang van Tyrfing gade. Ondergang in vlammen, rook en vonkenregens. Achter hen prevelt Cendrach onverstaanbare woorden... en al hun strijd, al hun moeilijkheden en ellende van de laatste tijd lijken opeens onbelangrijk vergeleken bij de tragedie van die ene, oude man...

Erics krijgers en de Heruli's hebben de jacht op de Ranrikers gestaakt en niet zonder reden, want Halfra's wolven luisteren niet meer naar hun meester. 'Hun bloeddorst is gewekt,' zegt de trouwe kerel, 'en hoe vlugger we er vandoor gaan, hoe beter!' Ottar heeft zich bij hen aangesloten en in allerijl breken ze nu op. De krijgers voorzien zich van toortsen om zonodig de wolven op een afstand te houden. Niet alleen Erics hond Wolf is er vandoor, ook de twee trouwe wolfshonden van Astara zijn verdwenen. 'En ik ben mijn helm kwijt,' gromt Svein Langtand troosteloos. 'Mijn goeie helm, die nog van mijn grootvader was...' 'Kom nou,' lacht Eric. 'Als dat alles is... Van mij krijg je een nieuwe!' Maar Svein schudt zijn hoofd. 'Die helm is niet te vervangen, Noorman. Zolang je dat ding op hebt, kan je zogezegd niks gebeuren. Neem mijn grootvader nou: honderdvijf jaar was-ie. Toen stierf-ie, en waarom? Hij had zijn helm niet op. Mijn eigen vader al net zo. 'n Beer van een kerel was dat... In een gevecht tegen vijf kerels viel de helm van zijn kop en dood was-ie...' 'Bijgeloof, Sveintje,' zucht Eric. 'Moeilijk uit te roeien, merk ik. Leer nou van mij...' Op dat moment klinkt een schel gekef. Ze wenden zich om en zien een donkere schaduw tussen de stammen naderbij komen. 'WOLF!!!' schreeuwt Eric verheugd... Met de tong uit de bek en bloedend snelt het trouwe dier op hem toe.

Ze heeft een paar flinke bijtwonden opgelopen, maar de begroeting is er niet minder uitbundig om. 'Braaf beest,' mompelt Eric. 'En Astara's honden? Kon je 't maar vertellen, hè?' 'Ja, als dat eens kon,' gromt Svein. 'Dan vroeg ik d'r of ze mijn helm ook gezien heeft...' De tocht naar de kust wordt weer voortgezet. 'Geirfinn is dood, de wraak voltooid; nu kunnen wij naar ons grondgebied terugkeren,' zegt Allan de Heruli met grimmige voldoening. Hij schenkt Eric een van zijn boten, benevens alle overtollige wapentuig en na enkele dagen schepen de overgebleven Heruli's zich in. Lang wuift de Noorman het dappere troepje na. Dan wendt hij zich met een zucht om... en staart recht in het verschrikte gezicht van zijn zoon.

'Svein Langtand is verdwenen!' zegt de knaap buiten adem. Dadelijk zendt Eric krijgers uit in verschillende richtingen, maar de lange Sakser blijft spoorloos... Kennelijk heeft het verlies van zijn helm de bijgelovige kerel de moed ontnomen... Terwijl een aantal mannen op jacht gaat, wordt er door de overigen onder leiding van Cendrach hard gewerkt, om de boot zeilklaar te maken. Eindelijk is alles gereed voor de tocht naar Hjaltland, om koningin Winonah op te halen. Traag glijden de twee scheepjes het fjord uit.'Vaarwel, Svein, trouwe makker,' mompelt Eric met een laatste blik achterom. Het is hem vreemd te moede. Als een zwerver, met geleende schepen, geleende kleding en wapens, verlaat hij, de koning, zijn land... Toch, 't komende weerzien met Winonah maakt alles goed... Hoewel... 't blijft jammer van Svein... Eric wordt uit zijn gepeins opgeschrikt door een verward kabaal, dat van de kust tot hem doordringt. Hij kijkt om en daar... komt de verloren gewaande Sakser, wild met zijn armen zwaaiend op het water toerennen.

'Svein!' brult de Noorman verheugd terwijl hij het roer omlegt. Maar het is niet alleen Svein; er verschijnen meer kerels tussen de bomen, zwaaiend met zwaarden en schilden... Het is een korte, felle wedloop en met kloppend hart ziet Eric de Sakser in zee duiken. Met krachtige slagen zwemt hij op de boot toe, terwijl pijlen en speren hem om de oren vliegen. 'Ik heb hem, Noorman,' snuift hij met een brede grijns, als hij Erics hand grijpt en aan boord klautert.

Nauwelijks aan dek, frommelt hij met natte vingers zijn helm van zijn gordel los en plant het verfromfaaide ding op zijn druipende schedel. 'Heb je... Bedoel je... Heb jij je leven gewaagd, tegen al die kerels daar... v-voor dat ding?' brengt Eric stomverbaasd uit. 'Jazeker,' knort Svein. 'Jij begrijpt er ook niets van, Noorman. 't Is geen gewone helm, hè? Kijk, 't zit zogezegd zo in elkaar... Mijn grootvader...' 'Aan de riemen!' schreeuwt Eric er dwars doorheen, want dít verhaal kent hij nu wel...

LEES VERDER IN DEEL 31: DE PROOI VAN DE RODE ROTS

LEES HET VOLGENDE NUMMER: DEEL 31 DE PROOI VAN DE RODE ROTS

